

Z otroctví na svobodu

Z otroctví na svobodu

F. T. Wright

Svítání nového dne

Vydavatel:

ADVENTNÍ SPOLEČENSTVÍ SOBOTNÍHO ODPOČINUTÍ

Souborné vyhotovení a expedice:

Sabbatruhe-Advent-Gemeinschaft

Waldstraße 37

57520 Dickendorf

B.R.D.

Název originálu:

From Bondage to Freedom

První vydání:

Listopad 2000

(From Bondage to Freedom, Czech edition)

Úvod

Tato publikace je upravenou verzí přepisu magnetofonové nahrávky studia daného autorem v roce 1965 v Austrálii. Posluchačům se dostalo takového požehnání, že požádali, aby bylo toto studium vytištěno. Nakonec se souhlasilo s tím, že by mohlo být s některými úpravami vytištěno prozatímní vydání přímo z onoho magnetofonového záznamu. Tak se taky stalo a bylo vydáno pod názvem *Vysvobození z otroctví*.

Přibližně o deset let později se autor pustil do díla důkladné revize původního rukopisu. Od té doby bylo získáno mnoho zkušeností v presentaci této pravdy a v životech lidí potvrzeno, že každý, kdo věrně uplatní zásady zde popsané, dosáhne jistého vítězství.

Tato nová rozsáhlejší verze je vydaná pod pozměněným názvem *Z otroctví na svobodu*.

Vydavatelé

Obsah

Předmluva	7
Část první: Problém.....	9
Část druhá: Řešení	47
Část třetí: Po znovuzrození	84
Na závěr	94

Předmluva

Každá publikace je vydávána s určitým záměrem. Cílem tohoto studia je ukázat čtenáři, jak je možné vstoupit do života vítězství nad skličujícími problémy, které dnes tak vytrvale ztrpčují životní zkušenosti lidstva.

Není to studium, které říká, jaký bys měl být. Toho není zapotřebí, protože každý průměrný člověk, nepostrádá-li ctižádost být lepším než je, již ví, jakým by chtěl být a usiluje o tento cíl. Je-li čtenář členem nějaké církve s vysokými ideály a kritérii, o to jasnější představu má o tom, jakým by měl být. A nejen jasnější představu, ale i naléhavější touhu dosáhnout tohoto ideálu.

Problémem je: Jak mám dosáhnout toho, co uznávám v mém nejvnitřnějším vědomí za správné a čeho si přeji nade vše ostatní? To je otázka, na kterou dnes tisíce lidí opravdově hledají odpověď.

Jsi-li jedním z nich, pak je toto studium pro tebe. Nevzniklo z pouhého teoretizování člověka, který ve svém křesle vymyslel cestu k vítězství, podle jeho mínění, tu pravou. Je napsáno člověkem hledajícím s intenzivní naléhavostí dosažení nejvyšších ideálů křesťanského života, který nakonec našel cestu vysvobození z otroctví své

vlastní zlé povahy. Postup, který je zde předkládán, je tedy vyzkoušený a prokázaný. Nejen to, je to i postup biblicky podložený, který se osvědčil nejen v životě autora této publikace, ale stejně tak efektivně i ve zkušenostech podobně bojujících lidí, kterým byl představen.

Vydání této studie je odpovědí na naléhavé prosby těch, kteří následovali cestu zde předloženou a našli tak řešení svých životních problémů. Nejupřímnější modlitbou autora a všech těch, kteří šli stejnou cestou, je, aby to pro tebe vykonalo totéž, co pro nás.

Část první

Problém

Celý dnešní svět ví, že má strašné problémy, na které lidé intenzívně hledají účelné řešení. Existuje však jen jedno místo, kde může být toto řešení nalezeno a to ve Slově živého Boha. To má svůj důvod. Když apoštolé Petr a Jan stáli před židovskými pronásledovateli, svědčili o Ježíši Kristu těmito slovy: „V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména zjeveného lidem, skrze které bychom mohli býti spaseni.“ *Skutky apoštolů* 4,12.

Proto to tedy není ani psycholog, doktor, sociolog, vědec či někdo takový, u koho bychom našli řešení těchto problémů. Je jen jedno místo a to je Slovo Boží, kde je zjevena spasná moc Ježíše Krista i způsob, jak se nám tato spásná moc stane vlastní a účinnou.

V tomto Slově máme vzrušující svědectví člověka, který sám poznal tuto moc Slova a svědčil o ní: „Nestydím se za evangelium Kristovo.“ *Římanům* 1,16.

Důvod, proč se nestydí za evangelium, udává jasně a rád.

„Poněvadž je to moc Boží.“

Pomysleme, jak by mohl Pavel jinak nazvat evangelium: Teorie, argument, dobrá zpráva atd.

Ale neužil žádné z těchto definicí. Evangelium, které hlásal, „je moc Boží“. Pro Pavla to byla moc, ale nejen ledajaká moc. Je to moc Boží.

Je nezbytně nutné, abychom právě na počátku tohoto studia pochopili, čím evangelium skutečně je. Udělali bychom dobře, kdybychom se zamysleli nad silou a majestátem této moci. Je to moc Boží, kterou bylo skrze Slovo stvořeno nebe a země. Zde není čas ani místo k udání některých astronomických faktů a vzorců popisujících ohromnost vesmíru. Kdybychom to udělali, mohli bychom naší myslí zachytit část z oné ohromné moci, kterou moc Boží je.

Evangelium je tatáž moc, jíž byly světy Slovem povolány k existenci. Tatáž moc, která byla dříve obětována k dílu stvoření, je nyní nabízena k naší záchraně. Proto říká Boží slovo skrze Pavla: „Je to moc Boží ke spasení.“

Tento text neříká konkrétně, od čeho nás zachrání. Je to tam však třeba říci? V Bibli to již bylo zapsáno velmi jasně. Když přišel anděl Páně k Josefovi, manželovi Marie, Ježíšovy matky, ohlásit mu nastávající narození, řekl: „Porodí pak syna, a nazveš jméno jeho Ježíš; on zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich.“ *Matouš 1,21.*

Texty Bible je třeba navzájem porovnávat. Pravdy jednou umístěné v Božím slově nemusí být opakovány stejnými slovy. Ježíš je srdcem i mocí evangelia. Přišel-li Ježíš vysvobodit svůj lid z jejich hříchů, pak je tedy jasné, když nám Pavel

říká, že evangelium je moc ke spasení, že to má být spasení od hříchu.

Jestliže taková ohromná moc, se kterou se nemůže žádná jiná rovnat, je nabízena ke spasení z hříchu každé lidské bytosti, jakou může mít někdo na Zemi omluvu pro hřích? Omluva neexistuje. Spousta lidí se však nezajímá o problém hříchu. Žijí podle svých vlastních přání a Pán jim dává úplnou svobodu dělat, co si přejí. Přesto jsou vinni a proto budou sklízet následky svých skutků.

Ale ti, kteří usilují o to, být podobni božskému vzoru a kteří žijou vírou vytrvají ve víře v božskou moc, budou přeměněni tak, že láska, trpělivost a nevinnost bude jejich přirozeným stavem. Zažijí v sobě samých působení Boží mocné síly a budou vědět, že je žádná moc na zemi ani v pekle nemůže donutit k hříchu. Proto tedy nebudou muset v ničem hřešit. Každý, kdo uvěří v osvobozující moc Všemohoucího, může žít od té chvíle životem naprostého vítězství nad každým hříchem.

Evangelium je pro každého, ale ne pro každého je Boží mocí. „Je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka.“

Jen pro toho, kdo věří, je evangelium mocí Boží ke spasení z hříchu. Pro všechny ostatní je to jen nějaká teorie, příběh, nauka nebo něco podobného. Jen pro věřícího je to moc Boží.

V následujícím verši nám Pavel dále říká, jaký je účinek moci evangelia: „Nebo spravedlnost Boží

zjevuje se skrze ně z víry ve víru, jakož psáno je: „Spravedlivý z víry živ bude.“ *Římanům 1,17.*

Kde se ale zjevuje evangelium Kristovo? V životech těch, ve kterých se stalo působící silou. V životě samého Krista, když byl na Zemi, bylo evangelium mocí Boží. To jej chránilo každý den před upadnutím do hříchu. V tomto životě se zjevovala spravedlnost Boží z víry ve víru. Kristus je nám příkladem, jací musíme být.

„Nebo i k tomu povolání jste, jako i Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad, abyste následovali šlépějí jeho.“ *1. list Petřův 2,21.* Přesně tak, jako se Boží spravedlnost zjevovala skrze moc evangelia den po dni v životě Krista, tak se má i dnes zjevovat v životech všech Jeho následovníků.

Pozemský život Ježíše Krista je pro nás zjevením toho, jak mají podle Boží vůle vypadat naše životy. Každý, kdo se veřejně vydává za Boží dítě, pohlíží na tento život a vidí tam neustálé vytékání lásky, soucitu, trpělivosti a všech jiných křesťanských ctností, přirozeně touží napodobit tento ideál. Ale pohled zpět na život plný porážek a zklamání odrazuje od myšlenky, že by to mohlo být někdy možné. Proto je právě na počátku tohoto studia důležité, aby se víra tak chytila mocné pravdy, že evangelium je Boží moc ke spasení z hříchu, aby v životě každého upřímně věřícího mohla být zjevena Boží spravedlnost z víry ve víru. Je to úžasná vyhlídka nádherného osobního vítězství skrze moc Ježíše Krista, našeho Spasitele.

Toto je evangelium. Je to moc, kterou užívá Kristus k vyplnění svého slibu, že z hříšného, zkaženého, nečistého, zničeného člověka plného chyb, zlých podezření, nenávisti a všech plodů zlé povahy, toto vše vyjme a naplní jej láskou, radostí, pokojem, mírností, pokorou, trpělivostí a vším ovocem Ducha tak, že se v jeho životě zjeví skutečná Boží spravedlnost. Toto je evangelium a nic jiného než to nemůže být evangeliem Ježíše Krista.

Je to však zkušenost dnešního průměrného křesťana?

Tuto otázku je možno zodpovědět následujícím experimentem. Pojdme k průměrnému člověku, který se vydává za Boží dítě, a položme mu otázku: „Řekni mi upřímně, dopouštíš se denně hříchu?“

Je-li ten člověk opravdu upřímný, bude jeho stálá odpověď:

„Ano, musím přiznat, že hřeším.“ Za takovou pravdivou a upřímnou odpověď si zaslouží pochvalu. Položme nyní další otázku: „Když se dopustíš hříchu a jsi zatížen vědomím viny, co pak děláš?“

Odpoví: „Vyznám ho Pánu a prosím Jej o odpuštění a pomoc, abych to již nikdy neudělal.“

Toto je opět odpověď, která je pro svou upřímnost a pravdivost hodna pochvaly. Ale pokračujme dále: „Nyní, když jsi se vyznal z hříchu, prosil o odpuštění a o pomoc nikdy více to již neudělat, co se stane? Je pro tebe tento hřích nyní věcí minulosti nebo je stále v tvém životě jako dřív? Konstatuješ, že se dopouštíš stejného hříchu stále znovu?“

V tomto okamžiku se objeví údiv na tváři tázaného. A řekne: „Proč se mne ptáš na takovou pošetilou otázku? Samozřejmě, že ten stejný hřích je zde! Já jsem jen lidská bytost a musím navždy proti němu bojovat. Dopouštím se stále znovu tohoto hříchu a opět a opět ho musím vyznávat.“

Může být taková zkušenost nazvána vysvobozením z hříchu? Odpověď musí znít nepochybně: Ne! To je zkušenost hřešení a vyznání, hřešení a vyznání, hřešení a vyznání.

Zamysli se nad svou vlastní zkušeností. Nad hlavním hříchem skličujícím tvůj život. Připomeň si, jak se ho dopouštíš, jaký máš pocit viny, hledáš odpuštění u Pána, vroucně Ho prosíš o pomoc, abys ho už nedělal, věrně také slibuješ, že se ho již nedopustíš, a potom zjišťuješ, že jej děláš opět a opět. Není tentýž hřích, (pokud nejsi jedním takovým, který objevil a aplikoval cestu vysvobození z hříchu), který byl tvým hlavním problémem již před deseti lety, tímtéž problémem i dnes?

Jestliže můžeš upřímně uznat, že to tak je, pak jsi udělal první z velmi důležitých kroků směrem k realizaci vysvobození z této situace. Není vůlí Boží, aby to tak bylo, a nebude tomu tak v životní zkušenosti věřícího člověka, který zná evangelium jako moc Boží ke spasení.

Mezi každou z různých církví dnes existují velké rozdíly v učení. Každá tvrdí, že na základě nauk, které učí, nabízí cestu ke spasení. Skuteč-

ností však je, že bez ohledu na to, jak správná může tato nauka být, člověk, který nepochopí a nezažije osvobozující moc evangelia, je stále stejně ztracený, jako kdyby nikdy vůbec v nic nevěřil. Je možné mít různou teorii náboženství, různé vyznání, organizaci církve i náboženský systém, to však ještě není zárukou spasení. Podstatné je, co dělá náboženství v člověku, jaký je konečný výsledek. Jestliže evangelium, kterému věříme, nedosahuje téhož výsledku, jako evangelium Kristovo, pak je buď padělkem evangelia nebo není použito, jako tomu je v případě pošetilých družiček.

Jen ti, kteří mají osobní vítězství nad hříchem, kteří na sobě poznali, co to znamená být vysvobozen ze svých hříchů a kteří vidí skutečný růst ve svých životech, mají evangelium Kristovo a mohou je hlásat. Nikdo nemůže hlásat to, co sám nemá. Jen spravedlivý člověk může být učitelem spravedlnosti.

Zde si musíme uvědomit, že dílo spasení zahrnuje spolupráci naší inteligence. Je dílo, které vykoná Bůh, a dílo, které musíme udělat my. Bůh zná svůj úkol dokonale a je připraven provést jej vždy a všude. Problémem je, že lidé neznají, co je jejich úlohou a tím znemožňují Bohu vykonat jeho dílo.

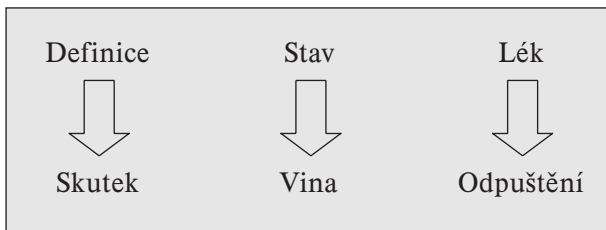
O tom, že máme určitou úlohu, jasně vypovídají Kristova slova: „Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.“ *Jan 8,32.*

Pravým smyslem tohoto studia je představit

pravdu, kterou musíme znát a která nás vysvobodí. Bez dalších diskusí o potřebě jejího poznání přejdeme ke studiu této pravdy v jazyce tak jasném a prostém, jak jen to je možné.

Zkušenost a pravda Slova Božího ukázaly, že první otázkou, která musí být položena a zodpovězena, je: Co je to hřích? Tato otázka, a to bychom chtěli zdůraznit, nezní: Co jsou to hříchy? Ale Co je to hřích? Na první otázku bychom mohli rychle odpovědět: Vražda, lež, krádež, atd., ale odpověď na tu druhou je jiná. Není to přehnané, když se řekne, že bez správné odpovědi na tuto otázku není možné najít cestu vysvobození z hříchu, protože nejdříve musíme pochopit problém, který má být vyřešen, než jsme schopni porozumět jeho řešení. Mnoho lidí, kteří se považují za křesťany, je zcela přesvědčeno, že zná odpověď na tuto otázku. Ten, který je tázán, odpoví rychle slovy Bible: „Hřích je přestoupením zákona.“ *1. list Janův 3,4.*

Je to biblická odpověď a proto musí být správná jako definice toho, co je hřích, za předpokladu, že víme, co tento text skutečně říká a že to není jen nějaká omezená představa toho, co říká. Slovo „přestoupení“ chápe mysl průměrného člověka jako skutek. Proto běžný výklad tohoto verše říká, že hřích je nějaký zlý skutek. Pro tyto zlé skutky, nachází se hříšník před Bohem ve stavu viny a odsouzení, Božím lékem pak je odpuštění. Můžeme to znázornit takto:

Na tomto místě není těžké ukázat, jak je důležité znát odpověď na otázku: Co je to hřích? Potřebujeme k tomu jen položit několik otázek.

Ta první zní: Může člověk obdržet odpuštění, když o něj neprosí? Odpověď: Ne!

Bude kdy o ně prosit, nemá-li žádný pocit viny? Odpověď zní opět: Ne!.

Může mít kdy člověk pocit viny, neví-li, že to, co dělá, je hříšné? Opět: Ne.

Člověk musí nejprve vědět, které skutky jsou hříšné, aby mohl mít takový pocit viny, pro který by hledal odpuštění. Proto musí být otázka: „Co je to hřích?“ položena, neboť odpověď na ni je nezbytně nutnou znalostí pro toho, kdo hledá božský lék na hřích.

Taková odpověď však nemá dostatečnou hloubku, které je zapotřebí k jistému spasení z hříchu. Hřích je daleko více než jen naše skutky. To, co děláme, je jen ovoce toho, čím jsme. Tato druhá definice hříchu je nezbytně nutnou znalostí k vysvobození od jeho moci.

Božský učitel podal v diskusi s farizeji a jinými,

kterí stáli u něj, jasné vysvětlení, co to je hřích. Řekl jim: „Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.“

Tito lidé ukázali svou neznalost základních principů problému hříchu, když odpověděli: „Símě Abrahamovo jsme a žádnému jsme nesloužili nikdy. I kterakž ty díš: Že svobodní budete?“

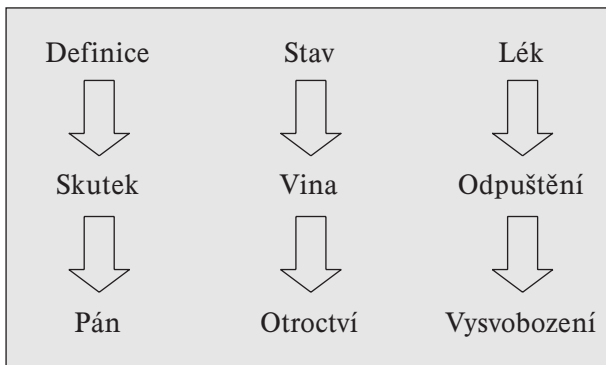
V odpovědi Ježíše je nám předložena úplná definice hříchu. „Amen, amen pravím vám: Že každý, kdož činí hřích, služebník jest hřícha.“ *Jan 8,32-34.*

Zde není hřích identifikován jako skutek, ale jako pán. Je-li hříšník služebníkem hříchu, potom hřích musí být jeho pánem. Aby mohl být takovým pánem, musí mít moc, neboť nikdo nemůže vládnout bez moci, obzvláště nechtějí-li mu poddaní dobrovolně sloužit.

Hřích je pánem, ne však takovým, kterému poddaní slouží z lásky; musí je k poslušnosti přinutit. Takto musíme přemýšlet o hříchu jako o otrokáři. Pravdou je, že originální řecké slovo, které je překládáno jako služebník, bylo užíváno pro otroky a v moderních překladech je obvykle taky tak přeloženo.

Naše definice hříchu musí být tímto následovně rozšířena. Hřích je pánem, který nás ovládá proti naší vůli tak, že se nacházíme ve stavu otroctví. Opuštění, ve smyslu toho, jak je tento svět obvyčejně chápe, není řešením tohoto problému. To, co nyní potřebujeme, je vysvobození. Náš diagram vypadá nyní takto:

Tak jako je to s odpuštěním, je to i s vysvoboze-

ním. Nikdo je neprožije, pokud o ně neprosí. Nikdo nebude o něj nikdy prosit, dokud neví, že se nachází v otroctví, a nikdo si nebude vědom svého otroctví, dokud nezná povahu hříchu jakožto otrokáře, který nad ním vládne. Proto chceme znovu zdůraznit, že první opravdový krok v pochopení cesty vysvobození je porozumění odpovědi na otázku Co je to hřích?

Není-li pravda, že poznání hříchu končí u většiny lidí již na stupni skutek — vina — odpuštění? To je důvod, proč není sekera přiložena ke kořeni stromu. Starý otrokář není zničen. Následky jsou křesťanství podle jména a formální služba. Ony zaujímají chybějící místo náboženství srdce. Takto se nechávají členové církví a sborů oklamat a zůstávají na cestě zatracení a věčné smrti.

Pán otroků je kořenem hříchu a v Bibli je uveden pod různými jmény. V *Římanům* 8,7 je nazván

„opatrnost těla (tělesné smýšlení)“; v *Římanům* 6,6 „starý člověk“; v *Ezechieli* 36,26 „kamenné srdce“. Symbolizuje jej taky malomocenství.

Nikde však není dílo pána hříchu lépe popsáno než v sedmé kapitole *Římanům*, ke které se nyní obrátíme a začneme číst od 9. verše, kde Pavel říká: „Já jsem kdysi žil bez zákona, když však přišel zákon, hřích ožil, a já jsem zemřel.“ Pavel se zde zmiňuje o době, kdy vstoupil zákon do jeho života. Do té doby žil Pavel „bez zákona“. Jinými slovy, byl prostě dobrovolným hříšníkem. To je stav světského člověka, než pozná Boží zákon. Takový člověk dobrovolně hřeší. Je spokojený se sebou a nedělá si s tím starosti.

Přichází však chvíle, kdy vstupuje do jeho života zákon, který přináší s sebou spravedlivé požadavky na jeho život a chování. Toto je první krok, který směřuje ke Kristu — poznání zákona. Může k tomu dojít skrze čtení Bible, živé kázání nebo jinou cestou. Musí se to však stát, aby člověk mohl někdy najít Krista jako osobního Spasitele z hříchu.

Toto poznání Božího zákona vede k dalšímu poznání, poznání svého vlastního stavu před Bohem. To je usvědčení z hříchu, druhý nezbytný krok ke Kristu.

Usvědčení vede k lítosti za předpokladu, že usvědčený neutlumí hlas svědomí a práci Ducha svatého na jeho srdce. To se stává, neboť není příjemné vidět se tak, jak nás vidí Bůh. Lidská

přirozenost má sklon zavrhnout toto zjevení jako nevítané. Takový příklad nacházíme v příběhu o Felixovi a Druzille, který je zapsán ve *Skutcích apoštolů 24,24-27*: „Když Pavel začal hovořit o spravedlnosti a zdrženlivosti a o budoucím soudu, pocítil Felix úzkost a řekl: Pro dnešek můžeš jít, až budu mít čas, dám si tě zase zavolat.“

Felixova úzkost jasně dokazuje jeho hluboké usvědčení z hříchu. Byl by došel k lítosti, kdyby nebyl zahnal nepříjemné zjevení vlastní povahy. Poslal však apoštola, který jej mohl vést krok za krokem ke Kristu, pryč právě ve chvíli, kdy jeho službu nejvíce potřeboval. Tak také my musíme dávat velký pozor, abychom nezahnali Duchem Božím zjevený obraz našeho pravého stavu, ale přijali jej a ducha pravé lítosti, kterého nám chce Bůh rovněž dát v tomto okamžiku.

Pravá lítost není jen nenávisť hříchu, ale i odvrácení se od hříchu. Nestačí jen nenávidět hřích pro následky, které nám působí. Jidáš i Balám nenáviděli následky hříchu, ale ne samotný hřích. Tak jako nenávidíme špínu, protože je špína, musíme se naučit nenávidět hřích, protože je hříchem. Potom budeme také milovat spravedlnost, protože je spravedlností.

Toto není přirozené lidské bytosti. Není to něco, co bychom mohli sami ze sebe vyprodukovat. Lítost je Božím darem. Toto je pravda Písma: „Toho Bůh vyvýšil jako vůdce a Spasitele a dal mu místo po

své pravici, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchu.“ *Skutky apoštolů* 5,31.

Je-li lítost přijata jako dar Boží předaný působením Ducha svatého skrze Slovo, pak vede člověka k vyznání hříchu.

Toto jsou tedy první čtyři kroky na cestě ke Kristu: Poznání, usvědčení, lítost a vyznání. Je pravda, že mnozí prošli každou z těchto zkušeností a věřili, že splnili všechny požadavky k vysvobození z hříchu. Přesto musí uznat, že nejsou svobodní. Pravda je ta, že kdyby tyto zkušenosti byly přijaty a prožity tak, jak to pro nás připravil Bůh, bylo by dosaženo vysvobození. Problém leží v tom, že mnozí skutečně nevědí, co každá z těchto zkušeností opravdu znamená. Všeobecně se myslí, že lítost a doznání se vztahuje na hříšné skutky a ne na to, co člověk je. Ale pravá lítost je hluboký žal nad svým vlastním stavem a pravé vyznání je vyznání tohoto stavu.

Vzpomeň si na ten okamžik, kdy jsi se poprvé setkal s Boží pravdou. Jak krásná a logická byla z jedné strany a jak usvědčující z té druhé. Viděl jsi celý svůj prošlý život naplněn sobectvím a hříchem a v nejhlubší lítosti jsi netoužil po ničem jiném, než s tím vším skončit. Rozhodl jsi se žít podle každého Božího přikázání. Tak jako Izraelité tenkrát řekli: „Poslušně budeme dělat všechno, o čem Hospodin mluvil.“ (2. *Mojžíšova* 24,7), i ty jsi byl odhodlaný podrobit se všem Božím příkazům.

Nějakou dobu to vypadalo, jako bys měl úspěch,

alespoň co se týče vnějších věcí. Dosáhl jsi velkého vítězství nad atrakcemi světa, které tě dříve přitahovaly. Nějakým způsobem však netrpělivost, zlá povaha a jiné vnitřní problémy zůstaly. Ty zlé ještě vzrůstaly, aby tě přemohly, a ty jsi se sklonil pod hlubokým usvědčením z hříchu. Vyznal jsi se z hříchu a rozhodl, že od této chvíle to bude jiné, ale to se nestalo. Stejně potíže přicházely znovu a znovu a všechno tvé úsilí končilo neúspěchem. Vyznání, snaha a nezdar byly tvou zkušeností.

To je přesný obraz toho, co apoštol Pavel dosvědčuje v *Římanům 7,15-24*: „Nepoznávám se ve svých skutcích; vždyť nedělám to, co chci, nýbrž to, co nenávidím. Jestliže však to, co dělám, je proti mé vůli, pak souhlasím se zákonem a uznávám, že je dobrý. Pak to vlastně nejsem já, kdo jedná špatně, ale hřích, který je ve mně. Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci. Jestliže však činím to, co nechci, nedělám to já, ale hřích, který ve mně přebývá. Objevuji tedy takový zákon: Když chci činit dobro, mám v dosahu jen zlo. Ve své nejvnitřnější bytosti s radostí souhlasím se zákonem Božím; když však mám jednat, pozoruji, že jiný zákon vede boj proti zákonu, kterému se podřizuje má mysl, a činí mě zajatcem zákona hříchu, kterému se podřizují mé údy. Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?“

Pavel nemohl lépe popsat naši dosavadní zkušenost jakožto dítek Božích, za která se prohlašujeme. Jak často lidé říkali, když jsem četl tato slova: „To je dokonalý obraz mé zkušenosti. Pavel psal o mně, když psal tato slova.“

Při důsledném pročitání této pasáže je vidět, že Pavel zde udělal všechny čtyři kroky ke Kristu. To, že znal zákon a svůj vlastní stav v poměru k němu, vyplývá z opakovaných doznání přestoupení toho, co zákon požaduje. A krátce předtím ve 12. verši této kapitoly dosvědčuje: „Zákon je tedy sám v sobě svatý a přikázání svaté, spravedlivé a dobré.“

Ve 14. verši říká: „Víme zajisté, že zákon jest duchovní.“ Již dříve jsme konstatovali, že s poznáním zákona přichází i poznání sebe samého. Proto Pavel píše: „Víme zajisté, že zákon jest duchovní,“ a vyznává: „ale já jsem tělesný, prodaný hříchu.“

Po takovém usvědčení přichází lítost, není-li usvědčení ztlumeno. Bezpochybně, že Pavel již zde dar lítosti má, poněvadž nenávidí hřích, jak taky dosvědčuje: „To, co v nenávisti mám, to dělám.“ Je také plně rozhodnut, vzdát se hříchu. Není pochyb o tom, že to je pravá lítost.

Spolu s lítostí přichází i vyznání. Tato celá pasáž je vyznáním hříchu.

Je tedy zřejmé, že Pavel první čtyři kroky na cestě ke Kristu udělal: Poznání, usvědčení, lítost a vyznání. Je velmi důležité toto vědět, neboť mnozí jsou v nebezpečí myslet si, že na základě těchto

čtyř kroků již mají vysvobození. Ale tato část Písma jasně ukazuje, že je možné učinit všechny tyto kroky (přinejmenším do určitého stupně) a přitom stále být otrokem hříchu, být stále v otroctví pána hříchu, který nás proti naší vůli ovládá. Je to stav neustálého hřešení a doznání stejných hříchů po celá léta. Je to život v otroctví hříchu, navzdory skutečnosti, že tento člověk má vyšší poznání a touží po tom, být lepším.

Je-li člověk přiveden k poznání Boží pravdy, prožil usvědčení z hříchu, litoval jej a přiznal, je náchylný věřit, že již má vysvobození, přestože je stále otrokem své staré hříšné přirozenosti. Pavlovo svědectví z *Římanům 7* je pro něj dalším potvrzením toho, že to je normální stav, ve kterém se nachází.

Ač mylně, je naprosto možné vyvodit takový závěr z Pavlova svědectví. Pavel byl přece velký Boží muž, rozuměl evangeliu a plánu spasení. On, který bude v království Božím, dosvědčil, že je tělesný, zaprodaný hříchu a otrokem hříchu. Nedělal to, co uznával za správné, ale to, o čem věděl, že je zlé. Jestliže toto prožíval Pavel v čase, kdy byl opravdovým křesťanem a přesto měl naději na vykoupení, pak musíme očekávat, že naše křesťanská zkušenost musí být zkušeností popsanou v *Římanům 7*. Jinými slovy, věří se, že zkušenost člověka z *Římanům 7* je zkušeností opravdu znovuzrozeného dítěte Božího.

Chybou tohoto argumentu je předpoklad, že

Pavel popisuje v *Římanům 7* svou zkušenost, poté co se stal křesťanem, kdežto on vypraví, jakým byl při průchodu své cesty k dosažení křesťanského vítězství.

K bližšímu popsání této myšlenky bych rád uvedl jeden zážitek. Byl jsem pozván jedním mužem, který zastával vysoké postavení v církvi, abych vyprávěl o cestě vysvobození z hříchu. Byl vedoucím činitelem náboženské instituce, byl zběhlý v učení své církve a určitě, přinejmenším navenek, zákon zachovával. Léta stal za kazatelnou a kázal. Když jsem mu četl Pavlova slova z *Římanům 7*, pověděl mi: „To je přesný obraz mého života od té doby, co jsem se odevzdal Pánu. Narodil jsem se s kletbou zlého charakteru a to je stále můj problém. Ztrácím rychle trpělivost. Potom poznávám, jak mne tento hřích usvědčuje, doznávám jej a jsem odhodlán jej již více neudělat. Pak přijde silné pokušení a já opět a opět podléhám. Proto tomuto textu apoštola Pavla velmi dobře rozumím.“

Tento člověk byl stejně tak upřímný a otevřený, jako byl Pavel v *Římanům 7*. Aniz bychom mohli a chtěli tohoto muže odsoudit, je správné položit si otázku: Bude člověk, který umře v takovém stavu, jednou při vzkříšení spravedlivých nebo zůstane navždy ztracen?

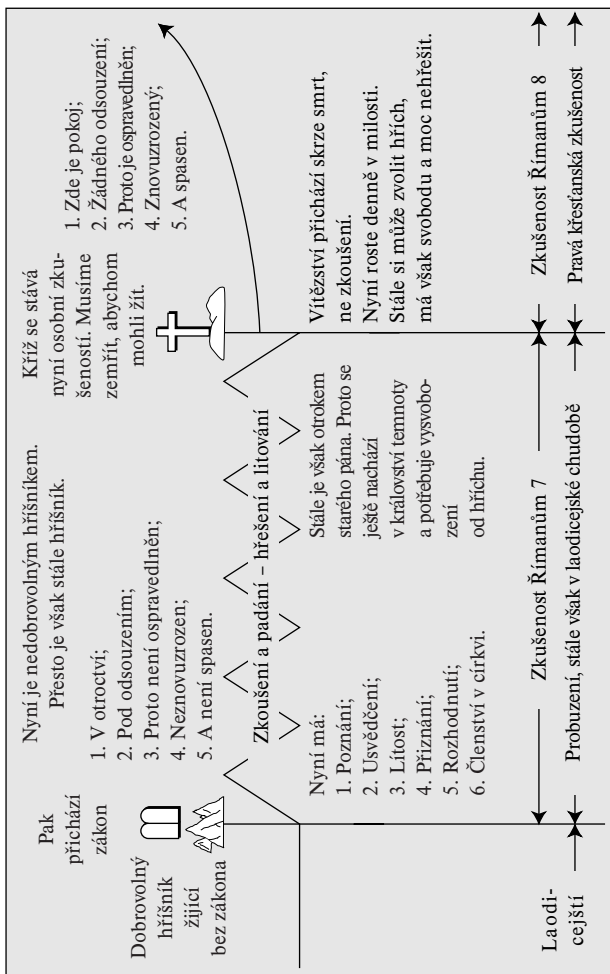
Dříve, než se pokusíš zodpovědět tuto otázku, mělo by ti být jasné, co skutečně zkušenost popsána v *Římanům 7* znamená. Jedná se zde o člově-

ka, který zná zákon a snaží se jej zachovávat, jak nejlépe umí. Věrně chodí každý týden k bohoslužbě. Zastává vysoký úřad v církvi. Přináší své dary a oběti. Aktivně se podílí na misionářské práci církve a ostatní členové církve si ho váží. Přesto ale dosvědčuje, že je otrokem své vlastní vnitřní povahy a nemůže dělat věci, které zná a které by chtěl z celého srdce dělat.

Takový je člověk z *Římanům 7*. Není to člověk, který rád hřeší, žije světským životem a trochu se zajímá o Boha a věčnost. Víme, že lidé žijící světským životem, zůstanou-li stejní, nebudou v žádném případě při prvním vzkříšení, vzkříšení spravedlivých. Jak je to ale s člověkem z *Římanům 7*? To je velmi důležitá otázka.

Kromě argumentu, že tuto kapitolu napsal apoštol Pavel, existují ještě dva další důvody, které vedou k názoru, že se jedná o zkušenost pravého Božího dítěte. Tím prvním je svědectví našeho vlastního života během naší příslušnosti k církvi či sboru, které je shodné s popisem života v *Římanům 7*. Máme sklon myslet na oběti, které jsme museli pro pravdu přinést a velice se bráníme připustit, že by to všechno mělo být k ničemu; to jest, neobdržíme-li věčný život, pak to všechno bylo k ničemu.

Druhý důvod souvisí s naší láskou. Myslíme na ty, které jsme milovali a kteří zemřeli podle našeho mínění ve stavu člověka z *Římanům 7*, s nadějí, že se s nimi uvidíme v království Božím. S poznáním, že člověk z *Římanům 7* není ještě dítětem Božím,

přichází i strach, že je už nikdy neuvidíme. Poznal jsem lidi, kteří se jen pro tento důvod drželi pevně víry, že zkušenost člověka z *Římanům 7* je obrazem pravého křesťanského života. Nechtěli vidět, že bez ohledu na vlastní názor, skutečnost zůstává skutečností. To, že neuznávají tento fakt, nemění ani v nejmenším situaci.

Před námi tedy stojí v celé své důležitosti otázka:

Je v *Římanům 7* popsán život pravého křesťana nebo ne?

Na tuto otázku existují běžně tři odpovědi. Někteří tvrdí, že takový člověk bude při vzkříšení spravedlivých, jiní si nejsou tím jisti a další říkají, že takový člověk, který zemře v tomto stavu, nebude u tohoto vzkříšení.

Tyto odlišné odpovědi na tuto otázku jasně ukazují, jaký zmatek vládne ve výkladu *Římanům 7*, zda-li to je nebo není obraz toho, kdo je vysvobozen. Pro toho, kdo hledá věčný život, je životně důležité mít v této věci jasno. Zamysleme se nad nebezpečným stavem člověka, který ví, že jeho život je totožný s popisem v *Římanům 7*, a přesto věří, že to je normální křesťanská zkušenost, zatímco tomu tak není. Takový člověk nebude hledat nic dalšího, ale bude spokojený s tím, co má. Jen ten, kdo hledá, najde. Kdo tedy nehledá více, nic více taky nenajde. Ve velký den konečného sčítání zjistí, že stavěl na mylné naději a jeho ztráta bude strašná. Není nic horšího, než projít životem a myslet si, že je vše na správné cestě a potom,

když už je pozdě, zjistit, že to, co jsem pokládal za vysvobození, není úplné vysvobození.

Je velmi důležité, aby to nebyl lidský úsudek a výklad, kdo tuto otázku objasní. Jedinou autoritou je Slovo Boží. To je místo, kde musí být odpověď hledána, nikde jinde. Zde musíme nalézt odpověď a věřit jí, neboť proto nám byla Bible dána — pro naši záchranu.

Zcela určitě se člověk z *Římanům 7* nachází v otroctví. Ví, co by měl dělat, ale není toho schopen. Není tím, který by chtěl hřešit, je hříšníkem proti své vůli. Skutečností je, že je stále ještě hříšníkem. Je hříšníkem, který slouží moci hříchu, a tím je ve službě Satana.

Jestliže slouží Satanu, pak nemůže sloužit Bohu:

„Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti. Neb zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přidržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůže Bohu sloužiti i mamoně!“ *Matouš 6,24*.

Když neslouží Bohu, jak může být Božím dítětem? Nemůže. Není-li dítětem Božím, jak může potom být spasen? Opět nemůže. Na základě této skutečnosti je možné rozpoznat, že člověk v *Římanům 7* nemá vysvobození.

Ale to je jen jeden důkaz. Přestože je jasný a přesvědčující, nestačí to, neboť biblické pravidlo říká: „Ústy dvou nebo tří svědků má být potvrzena každá výpověď.“ *Matouš 18,16*. Proto musíme hledat další potvrzení.

V posledních verších *Římanům 7* končí Pavel

popis své zkušenosti jako otroka moci hříchu. V beznadějném zoufalství, které mu přinesla tato zkušenost, zvolal: „Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mne vysvobodí z tohoto těla smrti?“

Na tomto místě je dobré zeptat se na otázku, která je položena a zodpovězena v knížce E. J. Waggonera *Christ and His Righteousness* 86-87: „Je stav pravého křesťana — ‚tělo smrti‘, tak strašný, že zmučená duše volá po vysvobození? — Ne, nikdy. . . Osвобоjuje nás Kristus od pravého křesťanského života? — Přirozeně ne. Otroctví hříchu, které popisuje apoštol Pavel v *Římanům* 7, není zkušeností Božího dítěte, ale služebníka hříchu. Právě proto Kristus přišel, aby vysvobodil člověka z tohoto otroctví; ne od bojů, zápasů, ale od porážek. Uschopní nás být silnými v Pánu a v moci Jeho síly tak, že můžeme poděkovat Otci, ‚kterýž vytrhl nás z moci temnosti, a přenesl do království milého syna svatého,‘ skrze jehož krev máme vykoupení.“

Waggoner zde tvrdí, že Kristus nás nikdy nevysvobodí z pravého křesťanského života. Přesto vidíme v *Římanům* 7, jak Pavel prosí o vysvobození z popsané zkušenosti. To, že Kristus by nikdy nevysvobodil z křesťanské zkušenosti, je již samo o sobě důkazem, že *Římanům* 7 nemůže být stavem pravého křesťana. To je druhé svědectví.

Nyní pojďme k třetímu důkazu.

Tedy, když Pavel v pravé víře volá po vysvobození jako člověk, který nejen ví, že jen v Bohu samém

je vysvobození, ale taky, že evangelium je moc Boží ke spasení z hříchu, tehdy je schopen na otázku: „Kdo mne vysvobodí?“ odpovědět: „Děkuji Bohu skrze Jezukrista Pána našeho.“ *Římanům 7,25*.

Celý obraz se v okamžiku mění. Pavel se jen na moment zastavuje, aby shrnul zkušenost *Římanům 7* slovy: „A takž tedy tentýž já sloužím mysli zákonu Božímu, ale tělem zákonu hřícha.“ To je přesný obraz člověka z *Římanům 7*. Ví, co je správné a chce sloužit Bohu. Rozumem věří Božím pravdám a chce podle nich žít, ale v praktickém životě slouží hříchu, přestože ví, že to je zlé a ve své mysli touží dělat jen dobro.

Po tomto shrnutí popisuje Pavel úplnou změnu stavu, která přišla po jeho srdcervoucím volání po vysvobození, a jeho vděčnost za to. „A protož neníť již žádného potupení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši, nechodící podle těla, ale podle Ducha.“ *Římanům 8,1.2*.

V celé 8. kapitole mluví jen o svobodě, vítězství, Božím synovství a končí radostným svědectvím: „Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval. Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.“ *Římanům 8,37-39*.

Je nemožné číst *Římanům 7* a *Římanům 8* bez toho, aniž bychom viděli, že to jsou vskutku dvě

velmi odlišné zkušenosti. *Římanům 7* je zkušenost otrocka, který je proti své vůli nucen činit hříšné skutky, zatímco další kapitola představuje člověka osvobozeného od moci hříchu, který ví, co je správné a který dělá to, co je jeho přáním. Obě kapitoly nemohou popisovat křesťanskou zkušenost. To může jen jedna nebo druhá, ale ne obě najednou. I když bys mohl mít těžkosti pochopit, že *Římanům 7* není stav pravého křesťana, v *Římanům 8* takové těžkosti nejsou. Každý může vidět, že to je vskutku zkušenost křesťana. První verš říká, že není žádného prokletí; druhý verš, že je člověk osvobozen od zákona hříchu a smrti, ve čtvrtém verši se píše, že zákonem požadovaná spravedlnost je v něm naplněna a že nežije podle těla, nýbrž podle Ducha; jak popisují verše 14-17, je dítětem Božím a nakonec dědicem, spoludědicem Kristovým; a v 37 verši je napsáno, že ve všem vítězí skrze Toho, který si nás zamiloval.

To je křesťanská zkušenost. Nikdo by neměl mít sebemenší potíže rozpoznat to. Jak se to však liší od *Římanům 7*! Jestliže *Římanům 8* ukazuje křesťanský život, pak musí být *Římanům 7* popis něčeho jiného. To, co *Římanům 7* popisuje, nemůže být život křesťana.

Existuje však více důkazů, které to potvrzují. Na konci *Římanům 7* volá Pavel po vysvobození a když ta velká změna přišla, děkuje za to Bohu. Hned poté dosvědčuje: „A protože není již žádného potupení

těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši, nechodícím podle těla ale podle Ducha.“ *Římanům* 8,1.

Je dobré zamyslet se nyní nad významem dvou slov tohoto textu: „Protož“ a „již“. První z nich Pavel často užívá při svých argumentech. Znovu a opět je jeho stylem předložit určité skutečnosti a potom z nich vyvodit závěr. Takovému závěru předchází slovo „protož“. Co tím chce vlastně říci, je následující: Na základě skutečností, které se již staly, musí následovat to a to.

V tomto zvláštním případě popisuje přechod z pochmurného života v otroctví hříchu, jeho volání po vysvobození až k vlastnímu vysvobození. Poněvadž toto bylo dokončené, mohlo následovat to, co by jinak nebylo možné.

„A protož není již žádného potupení.“ Slůvko „již“ dodává slovu „protož“ větší důraz, neboť ukazuje, že došlo ke změně. Věci byly takové a takové, ale již jsou rozdílné. Pro jistotu, že všichni porozumí, proč není již žádného potupení, dodává: „Nebo zákon Ducha života v Kristu Ježíši vysvobodil mne od zákona hřícha i smrti.“

Když se vrátíme k *Římanům* 7, vidíme, že zde Pavel podává zcela jiné svědectví. Naprosto jistě nebyl vysvobozen od zákona hříchu a smrti. Nyní je svobodný, a proto zde není žádné odsouzení. Pak také platí, že nebyl-li osvobozen od zákona hříchu a smrti, potom zde bylo odsouzení.

Existuje jedno slovo, které znamená totéž co „žádné odsouzení“. Tímto slovem je „ospravedlnění“.

Viděli jsme tedy, že kde je osvobození od zákona hříchu a smrti (jako v *Římanům 8*), tam není odsouzení, je tam ospravedlnění. Podobně můžeme říci, že v *Římanům 7* je odsouzení a tedy i žádné ospravedlnění z víry. Člověk z *Římanům 7* nemá ospravedlnění ani odpuštění hříchu. Jestliže nemá tyto věci, jak by mohl vstát při vzkříšení spravedlivých?

V žádném případě není tímto vyčerpán počet svědectví, která dokazují, že člověk z *Římanům 7* není vysvobozen z otroctví hříchu, ale tyto uvedené jsou k tomu více než dostačující.

Je důležité opravdu upřímně a otevřeně zvážit, co to znamená pro mou vlastní zkušenost. Poznává-li nyní a přiznávám, že *Římanům 7* je přesným obrazem mého duchovního stavu, potom je pravdou, že nemám vysvobození z hříchu, a kdybych v této chvíli zemřel, nebyl bych při vzkříšení spravedlivých.

Žádné vykoupení — to musí být hrozný šok pro toho, kdo je dlouhý čas věrným členem církve, kdo se aktivně podílí na její činnosti, kdo se podepsal pod jejími zásadami víry a podporuje její programy, kdo má dobré jméno ve svém okolí a přesto ví, že žije ve stavu *Římanům 7*. Přesto je tato bolestná zkušenost nezbytná. Musíme poznat náš pravý stav, abychom mohli učinit kroky k dosažení toho, co pro nás Pán opravdu připravil.

Na toto poznání je možné reagovat dvojím způsobem. Člověk je ze své přirozenosti náchylný

k tomu, zahrnout vše, co není v souladu s jeho ustáleným míněním a přesvědčením. Ovocem naděje po dlouhý čas ve výhodnou, ale falešnou jistotu, je silný odpor ke skutečné pravdě o vlastním „já“. Nechceme, aby to byla pravda. Proto je zde velké nebezpečí, že se od ní odvrátíme k tomu, co je pro nás příjemnější a přijatelnější.

Podlehneš-li tomuto pokušení, najde se na tvých rtech mnoho argumentů, které vypadají, jako by vyvracely tyto důkazy Slova Božího. „Samozřejmě, že jsem křesťanem! Podívej se na mé velké znalosti Bible, na čas, který strávím při studiu a modlitbě, na mé vysoké postavení v církvi, . . .“

Není možné udělat větší chybu, než tuto. Mnoho lidí v minulosti už takto ztratilo svůj věčný život, protože neměli odvahu upřímně pohledět v tomto okamžiku na pravdu o svém „já“. Následkem bylo, že Duch svatý nemohl pro ně již více udělat a dojmy se ztratily.

Druhou reakcí, kterou můžeš prožít, je beznadějná zoufalství. Jsi natolik upřímný, abys uznal pravdu Božího slova, když ti jasně říká, že zkušenost, ve které se nacházíš, není vysvobození. Přemůže tě pocit zatracení a odsouzení a myslíš si, že už jsi od Boha pro vždy odloučen.

Je-li to tvůj případ v této chvíli, pak nemůže být pro tebe nic lepšího. Působení Ducha svatého tě k tomu přivedlo. On ví, jak je důležité, abys poznal svůj skutečný stav. Je nanejvýš nutné, aby falešná jistota byla zlomena tak, aby mohl Duch Boží

dále na tobě pracovat. Hodně lidí žije v laodicejském stavu, jak popisuje *Zjevení 3,14-22*. Neví, že jsou bídní, chudí, slepí a nazí.

Je to však třeba vědět, jinak zůstane duše ve spánku falešné jistoty až do doby, kdy je již na všechno pozdě. Raduj se proto, jestliže jsi dospěl k okamžiku, kdy si připadáš beznadějný a provždy ztracen.

Raduj se, že existuje cesta vysvobození z moci hříchu. Nemusíš zůstat ve starém stavu z *Římanům 7*, poražen a zklamán. Tvá vážná touha sloužit živému Bohu se může stát skutečností. A co více, tato cesta, cesta vysvobození, není tajemstvím. Není naším účelem přivést tě do pochyb, aniž bychom ukázali cestu jistého vysvobození a radosti z Božího spasení. Zůstaň u Božího slova a studuj toto téma tak dlouho, až se tvá víra uchytí Boží moci a ty budeš uzdraven.

Poté, co jsme došli k závěru, že člověk z *Římanům 7* není zcela jistě křesťanem, musíme poznat, proč tomu právě tak je, že i když zná zákon a touží jej dodržovat, není toho přesto schopen. Jestliže toto pochopíme, bude náš problém ze značné části vyřešen.

Lidská přirozenost

Porozumění celého problému spočívá v poznání přirozenosti člověka. Lidská bytost je velmi složitý organismus, ve kterém existuje vzájemný vztah mezi všemi orgány a údy. Přes tento vzájemný

vztah existují mezi nimi rozdíly podle úlohy, kterou zastávají.

Každý z nás má především rozum, schopnost inteligentního myšlení. Do něj přijímáme informace skrze různé smysly: Zrak, sluch, hmat, chuť a čich. Touto cestou je člověku zprostředkováno Boží poselství, aby poznal, co potřebuje vědět o svém vlastním osobním stavu, své nouzi a o tom, co chce Pán pro něj udělat.

Rozum nepřijímá všechno, co je mu nabízeno. Některé věci jsou z různých důvodů zamítnuty. Zrovna tak může zamítnout i pravdu, kterou člověk nejvíce potřebuje, protože je již vycvičený věřit lži nebo z toho důvodu, že by přijetí pravdy bylo nepohodlné či stálo příliš mnoho.

Toto vše musí rozum zvážit. Musí učinit závěry, které vedou k rozhodnutím, a tato rozhodnutí vyvolají odpovídající skutky. To je obraz vůle člověka.

Když je toto dílo v mozku dokončeno, je tělo vyzváno k poslušnosti nebo uskutečnění rozhodnutí vyvolaného v mozku. Pro cíl našeho studia postačí vědět, že tělo je jen nástroj sloužící ke splnění úmyslu lidského rozumu. Později, když se student dostane ke studiu díla reformace, které následuje po znovuzrození, je nutné vědět, že tělo je taky schopno vyvíjet velký nátlak na rozum k dosažení svých potřeb pro vlastní uspokojení a pro vlastní zachování.

Tělo je pouhým nástrojem, jak vyjadřují slova:

„Ani nepropůjčujte hříchu své tělo za nástroj nepravosti, ale jako ti, kteří byli vyvedeni ze smrti do života, propůjčujte sami sebe a své tělo Bohu za nástroj spravedlnosti.“ *Římanům* 6,13.

Nemělo by být těžké pochopit, že tělo slouží rozumu. Ukažme si to na jednoduchém příkladu: Dejme tomu, že si na základě nějakých informací a z nich vyplývajících rozhodnutí přeješ podniknout cestu z jednoho místa na druhé. Jiné, v tvém rozumu zaznamenané informace, ti říkají, že nejdříve musíš jít pěšky k nádraží. Tvůj mozek tam nemůže jít sám, může však vyzvat části tvého těla, v tomto případě nohy a chodidla, aby ho tam donesly. Tělo to na pokyn rozumu udělá.

Mohli bychom uvést více podobných příkladů. Každý je může ve svém každodenním životě pozorovat, ale v *Římanům* 7 nedělá tělo vždy to, co si rozum přeje. O tom je psáno ve verši 15:

„Nebo toho, což činím, neoblibuji; nebo ne, což chci, to činím, ale což v nenávisti mám, to činím.“

To, co je děláno, je děláno skrze nástroj lidského těla. Zde však tělo nedělá to, co si rozum přeje, ale to, co nenávidí. Je jasné, že náš rozum je vybaven nenávistí ke zlu. Je tam to, „což nechci“. Zde máme jasný příklad situace, kde rozum ví, co by měl dělat, chce to dělat, vyšle instrukce do částí těla k provedení toho, co je správné, ale k jeho úplnému zděšení zjišťuje, že tělo dělá něco jiného, než je jeho vůlí.

Nemělo by to být těžké pochopit, neboť jsem

přesvědčen, že jsme to všichni na vlastní zkušenost zažili. Jestliže se nacházíš ve stavu *Římanům 7*, potom přesně víš, jaké to je. Rozhodl jsi se například, že již nebudeš mluvit ukvapeně nebo neslušně. Myslíš to upřímně, snažíš se o to celou svou vůlí a nějaký čas to také jde. Potom však přijde moment, kdy neovladatelný nástroj jazyk opět vyhrkne slova hořkého obviňování někoho druhého. Jak je nám to líto, když je po všem!

Člověk z *Římanům 7* přesně ví, co je správné. Zná Boží zákon a má radost z velkých pravd Božího slova. „Nebo chtění hotové mám, ale abych vykonati mohl dobré, tohož nenalézám.“ 18. verš.

Stojíme takto před otázkou: Proč tomu tak je, že instrument těla popsany v *Římanům 7* není poslušný příkazům rozumu? Musí existovat určitá příčina a to taková, která, když ji pochopíme, bude důležitým krokem k vyřešení našeho problému.

Situace v *Římanům 7* není přirozená. Bůh nestvořil člověka tak, aby se jeho tělo bouřilo proti rozumu. Bůh dal člověku tělo jako nástroj, který by splnil touhy rozumu, který by byl poslušný vůli. Zatímco toto není v *Římanům 7*, nacházíme to v *Římanům 8*, kde je obraz věřícího, který je schopen s tímto nástrojem dělat to, co uznává za správné.

Většina lidí si myslí, že problém spočívá ve slabé vůli, která není schopna přivést tělo k opravdové poslušnosti, a že je třeba mít jen silnější vůli, aby mohl rozum ovládat tělo. Nezávisle na tom, jak hodně úsilí se vyvine, situace se nezmění. Ten-

to problém se nedá vyřešit silnější vůlí nebo větší rozhodností. Řešení spočívá v odhalení jiného aspektu lidské přirozenosti, o kterém jsme se doposud nezmínili.

Každý normální člověk má rozum a tělo. Taktéž má i třetí oblast, která hraje významnou roli v jeho životě. Její identifikace a izolace není nejsnadnější a existuje mnoho lidí, kteří ji jakožto oddělenou oblast popírají. Myslí si, že to je totéž, co naše lidská přirozenost jako bytost. Pro tento omyl nejsou schopni být osvobozeni z otroctví hříchu.

Protože rozpoznání a odloučení těchto tří stránek našeho života je tak nesmírně důležité k úspěchu při hledání vítězství nad hříchem, věnujme trochu místa prezentaci jejich existence a oddělení od tělesné přirozenosti člověka.

S velkou jistotou a jasností popisuje Pavel v *Římanům* všechny tři prvky: „Nebo zvláštní libost mám v zákoně Božím podle vnitřního člověka; ale vidím jiný zákon v oudech svých, odporující zákonu myslí mé, a jímající mne zákonu hřícha, kterýž jest v oudech mých.“ *Římanům* 7,22.23.

Přemýšlej velmi pozorně nad těmito verši. Nejprve dosvědčuje Pavel, že má zvláštní potěšení v zákoně Božím ve svém nitru. Taková radost může být jen v intelektu, rozumné myslí. Že je tomu tak, potvrzuje následující verš. „Ale vidím jiný zákon v oudech svých, odporující zákonu myslí mé.“

Zatímco ve své myslí má potěšení v Božím zákoně, v jeho těle je jiný zákon, který bojuje proti myslí.

Výsledkem je stav hříchu pod nadvládou zákona hříchu, který je v jeho těle.

Je třeba rozpoznat, že zákon hříchu není tělo samo, ale něco, co v těle přebývá. Už ve verši 17 Pavel uvádí: „A tak nyní více ne já to činím, ale ten hřích, kterýž ve mně přebývá.“

Tento „zákon hříchu“ v údech není fyzickou přirozeností těla a krve člověka. Je to něco, co v těle přebývá a vládne nad ním proti vůli rozumné a vycované mysli. O tom mluví i jiné texty Písma. „A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité.“ *Ezechiel 36,26.*

To, co Pavel v *Římanům* nazývá „zákon hříchu“, je zde nazváno „kamenné srdce“. V *Římanům 7* je to zobrazeno jako přebývajíc v těle, zatímco zde je zaslíbeno, že bude odejmuto z těla. Bude vyňato a odstraněno z těch, které Pán vysvobodí. Když se tak stane, tělo je stále zde, neboť tělo samo není vyňato a odstraněno, ale jen něco z něj. Z toho jasně vyplývá, že se jedná o tři elementy. A to: Rozum, tělo a zákon hříchu neboli kamenné srdce, který přebývá v těle a panuje nad ním podle své vůle a proti vůli rozumu.

V *Římanům 8,7* je tento třetí element popsán jako opatrnost těla těmito slovy: „Proto že opatrnost těla je nepřítelkyně Bohu; nebo zákonu Božímu není poddána, aniž hned může býti.“

Tento text je pravděpodobně jedním z nejsilnějších důkazů pro existenci tohoto třetího elementu

v člověku. Uvažujme velmi pozorně, co je řečeno v tomto verši, který nemůže být aplikován na tělesnou či lidskou přirozenost. I když je naprosto možné, aby hříšné padlé tělo člověka bylo nástrojem spravedlnosti, podřízeným Božímu zákonu, je nemožné pro „opatrnost těla“ („tělesné smýšlení“) tak činit.

Opatrnost těla není pouze ve stavu nepřátelství proti Bohu. Ona je to nepřátelství. Samo její složení, její skutečná povaha, to čím ona je, je samo v sobě nepřátelstvím proti Bohu. Kdyby byla jen ve stavu nepřátelství, pak by se mohla usmířit s Bohem, ale je-li sama ono nepřátelství, nemůže se nikdy s Bohem usmířit, nikdy nemůže být podřízena zákonu Božímu. To je nemožné.

Ale tělo může. Skutečně, v *Římanům* 6,13 vybízí Pavel obrácené lidi k vydávání „svého těla Bohu za nástroj spravedlnosti“.

To tedy znamená, že je v nás nějaká povaha či moc, která je v nepřátelství k Bohu a nemůže mu sloužit, a také jiná moc jmenovitě tělo, které Bohu sloužit může. Proto to tedy nemohou být jedna a táž věc. Musí to být dvě rozdílné věci, protože jedna věc není schopna být v postavení, kdy je nemožné pro ni sloužit Božímu zákonu, a zároveň být oddána tomuto zákonu jako nástroj služby. To je nemožné.

Opatrnost těla (tělesné smýšlení) je zákon hříchu, kamenné srdce a moc hříchu, která vládne v životě člověka oproti vůli jeho mysli. Ne tělo je pánem

mysli, ale je poddáno jiné moci, která je nutí k poslušnosti tak dlouho, dokud je pod jeho nadvládou. Pavel celý problém velmi výstižně shrnuje v závěrečném verši *Římanům 7*, když říká: „A takž tedy tentýž já sloužím myslí zákonu Božímu, ale tělem zákonu hřícha.“ Takto je zcela zřejmé, že v člověku z *Římanům 7* působí dva páni. Jedním je velký Mistr veškeré pravdy, kterému se mysl odevzdává do služby, a druhým je zákon hříchu, který zotročuje tělo. Tak tedy slouží mysl a tělo dvěma rozdílným mocím, a to proto, že tělo nemůže dělat to, k čemu jej mysl vede. Je poddáno jinému pánu, despotickému a smrtelnému nepříteli zákona Božího.

Nyní jsme se dostali k jádru problému: Naše skutky jsou jen ovocem toho, čím jsme. Přesně o tom hovoří Ježíšova slova: „Neboť není ten strom dobrý, kterýž nese ovoce zlé, aniž jest strom zlý, kterýž nese ovoce dobré. Každý zajisté strom po svém vlastním ovoci bývá poznán; nebo nesbírají z trní fíků, ani s hloží sbírají hroznů. Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce svého vynáší dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu srdce svého vynáší zlé. Nebo z hojnosti srdce mluví ústa jeho.“ *Lukáš 6,43-45*.

Kristus se zde odvolává na zákon přírody, který nebyl ještě nikdy porušen a znají ho i děti. Jedná

Protější strana:

„Zdaliž sbírají z trní hrozny, aneb z bodláčí fíky? Takť každý strom dobrý ovoce dobré nese, zlý pak strom zlé ovoce nese.“ Matouš 7,16.17.

se o nezměnitelné zásady. Kdo chce mít dobré ovoce, musí mít nejdříve dobrý strom — to znamená správný druh stromu. Poté, co Spasitel obrátil naši pozornost k dobře známým a osvědčeným zásadám zjeveným v přírodě, vysvětluje, že stejně tak je to i v duchovním světě. I zde platí stejné zásady. Přejeme-li si, aby byl náš život naplněn dobrými skutky, musíme se nejprve stát dobrými lidmi.

Nikdo však nemůže být dobrým člověkem, pokud ještě má tělesné smýšlení, neboli kamenné srdce. Mít zlou povahu a moc znamená být zlým člověkem a jako takový nést zlé a ne dobré ovoce.

V tom spočívá celý problém. Nejde o to, kdy se mysl rozhodne sloužit Bohu a pravdám Božího slova. Ani naše tělo není tímto problémem, protože to se nachází v otroctví jiné moci, moci zákona hříchu, který přebývá v údech člověka a panuje nad nimi proti jeho vůli.

Tím není řečeno, že mysl a tělo nemohou být problémem. Mohou, ale nejsou problémem člověka, který žije ve stavu z *Římanům* 7. Ten do tohoto stavu přichází, protože vidí krásu pravdy a obrací se k ní. Jeho tělo není daným problémem. Nachází se v otroctví jiné moci, takže dokud není osvobozeno od této moci, není možné vyváznutí z nadvlády hříchu a vykonávání toho, co mysl přikazuje.

Problémem je zákon hříchu, který v člověku přebývá. To je ten kořen, hlavní příčina, zdroj problému. Zde je třeba hledat odpověď a řešení. Studujme tedy dále, abychom řešení našli a pochopili.

Část druhá

Řešení

Nyní, když jsme poznali skutečný problém, je otázkou, jak může být uspokojivě vyřešen.

Na samém počátku musí být zdůrazněno, že nemá žádný smysl nutit tělesné smýšlení podříditi se Božímu zákonu. Kdo se o to pokouší, pokouší se o nemožné. Stačí jen vzpomenout na Kristova slova, jak je beznadějně chtít sklidit ze špatného stromu dobré ovoce. Není možné přivést trnitý keř k tomu, aby nesl dobré plody, a stejně tak nemůže zlé srdce přinést dobré ovoce. Zamysleme se na chvíli nad tím keřem. Ve své povaze je tento keř v nepřátelství k zákonu plodit jablka. Ten, kdo má takovýto keř ve své zahradě, ví, že žádná úprava půdy, zavodňování, zúrodnění, prořezávání, péče a starost nepovedou k tomu, aby na tomto keři vyrostlo alespoň jedno jablko. Ví, že to je nemožné.

Ten, kdo hledá vítězství nad hříchem, se jistě přesvědčí o tom, že žádné vlastní úsilí, jako je intenzivní studium Božího slova, návštěva bohoslužeb, misijní aktivita, horlivé modlitby nebo hojně dary nepřinutí tělesné smýšlení nést ovoce Ducha. To je nemožné, protože „opatrnost těla . . . není zákonu Božímu poddána, aniž hned může býti.“ To je

jisté, stejně jako je pravda, že se trnitý keř nepoddá zákonu produkování jablek, neboť ani nemůže.

Proto se tedy každý, zatím ještě poddaný tělesnému smýšlení, kdo se pokouší zachovávat Boží zákon, aby vydal ovoce Ducha, snaží o nemožné. Teprve když se s tělesným smýšlením něco stane a jeho moc je zlomena, může člověk začít dodržovat Boží zákon. Sekera musí být přiložena ke kořeni stromu. Neexistuje jiná cesta.

Mnoho lidí v dnešním náboženském světě si myslí, že řešením tohoto problému je odstranění zákona. Není těžké rozpoznat, že to je omyl. Byl jednou jeden člověk, který si myslel, že problém horka odstraní tehdy, když rozbije teploměr. Poté, co tak učinil, se teplota nezměnila a ani problém se nezmírnil. Ten byl stále zde v nezměněné a nesnížené teplotě. Jen svým jednáním přišel o jediný prostředek, skrze který mohl poznat, jak je skutečně horko.

Stejně tak odstranění zákona nezmění hřích. Ten je stále zde. Člověk se jen ocitne bez přesného měřítka, podle něhož může určit, co je to hřích.

Tato pravda je velmi dobře podána v úvodní části *Římanům 7*, v podobenství o svatbě. Jasně je zde ukázáno, že není zapotřebí změnit zákon. Ten je dokonalý. Změna musí nastat v člověku, zde spočívá celý problém.

„Zdaliž nevíte, bratří, (nebo povědomým zákona mluvím,) že zákon panuje nad člověkem, dokudž živ jest? Nebo žena, která za mužem jest, živému

muži přivázána jest zákonem; pakli by umřel muž, svobodná jest od zákona muže. A protož dokudž je živ muž, slouti bude cizoložnice, bude-li s jiným mužem; pakliť by muž její umřel, jest svobodna od zákona toho, tak že již nebude cizoložnice, bude-li s jiným mužem.“ *Římanům 7,1-3.*

Tato situace je jednou z těch, které jsou nám dobře známy, protože každý zná zákon manželství. Tak dlouho, jak je žena zákonně se svým mužem oddána, odsuzuje zákon každý pokus o vejítí do manželství s jiným mužem jako cizoložství. Zemřel-li by její manžel, tentýž zákon, odsuzující dříve manželství s jiným mužem, nyní nový svazek ospravedlňuje. Nastala určitá změna, ne však v zákonu, ale v ženě. Ona se změnila z vdané ženy ve svobodnou.

Stejně tak je to i v duchovní oblasti. Pavel neměl v úmyslu vyjasnit zde otázku manželství. Použil tohoto zákona manželství jen jako příklad pro duchovní manželství člověka s Kristem.

„Takž tedy, bratři moji, i vy umrtvení jste zákonu skrze tělo Kristovo, abyste byli jiného, toho totiž, kterýž z mrtvých vstal, abychom ovoce nesli Bohu.“ *Římanům 7,4.*

Na tomto příkladu není možné najít sebemenší náznak změny zákona. Přesto z něj jasně vyplývá, že změna musí nastat. Ne však v zákonu, ale v člověku. Musí prožít smrt, aby mohl vejít ve svazek manželský s někým jiným — s Kristem, protože On je tím, který povstal ze smrti.

Smyslem díla Ježíše Krista je vysvobození lidí z hříchu, jak je psáno: „. . . nazveš jméno jeho Ježíš; onť zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich.“ *Matouš 1,21.*

Být vysvobozen od hříchu znamená být vysvobozen od přestupování zákona, protože „hřích jest přestoupení zákona.“ *1. list Janův 3,4.* Přestoupení zákona je neposlušnost. Osvobození od přestupování zákona znamená být osvobozen k poslušnosti.

Vidíme tedy, že řešení problému hříchu nespočívá v našem vlastním úsilí žít podle zákona, ani v tom, že zákon odstraníme.

Poznali jsme tedy, co řešením není. Obraťme nyní pozornost na to, co skutečným řešením je. Naše stará přirozenost musí být odstraněna a zcela nahrazena novou, to je pravé řešení. Na žádnou jinou pravdu nepoukazuje Písmo více než na tuto. Zamysleme se pozorně nad následujícími verši, které to dokazují.

„Nebo dám jim srdce jedno, a Ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejmu srdce kamenné z těla jejich, a dám jim srdce masité, aby v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostříhali, a já budu jejich Bohem.“ *Ezechiel 11,19.20.*

Pán sděluje co nejsrozumitelněji, jak to jen lze, že odejme staré, hříšné, kamenné srdce z jejich těl a dá jim nové srdce na místo starého. Neříká, že jim chce dát nové srdce ke starému. To není to, co tento verš říká. Čtěme pozorně. Chce staré srdce odejmout a nové vložit na jeho místo.

Všechno to má svůj význam. Díky tomu má být dosaženo určitých výsledků. To jest: „Aby v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostříhali, a já budu jejich Bohem.“

Při studiu *Římanům 7* jsme jasně viděli pravý důvod, proč ten, který chce sloužit Bohu, nemůže dělat to, po čem touží. Tělesné smýšlení, které v něm přebývá, vládne nad ním jako otrokář. Bylo zdůrazněno, že přítomnost této moci je problémem onoho člověka. Musíme si nyní uvědomit, že Pán tento problém dokonale zná a ví, že jediným východiskem z něj je odstranění takového zločince a nahrazení zcela novým srdcem.

Stejnou odpověď nacházíme i v Kristově podobství o trnitém keři. V zahradě stojí keř, zelený a kvetoucí, avšak ovoce, které by bylo k užítku, nese. Rozpíná se až na pěšinku, zabírá dobrou půdu a trhá šaty těch, kteří procházejí kolem. Zahradník stojí před problémem. Rád by sklízel dobré ovoce jako jsou jablka nebo pomeranče, ale má jen tento keř. Ví, že jediným řešením je vyrvat keř i s kořenem a na jeho místo zasadit dobrý strom. Pak v pravý čas sklídí i dobré ovoce, neboť předpoklad mít dobrý strom je splněn.

Stejně tak člověk z *Římanům 7* touží konat dobré skutky zákona ve formě ovoce Ducha, což je láska, radost, pokoj, atd. Zlá přirozenost, která v něm přebývá, není pramenem poslušnosti z lásky, ale pramenem nenávisti, pýchy, závisti, atd. Takovýto člověk se nachází ve stejné situaci jako zahradník

*Nestačí skácet zlý strom. Sekera musí být
přiložena až k nejhlubšímu kořeni
stromu, jinak začne opět růst.*

s trnovým keřem a řešení je stejné. Zlá přirozenost musí být vyňata z lidského těla, stvořeného z prachu země, a nahrazena přirozeností novou, zroze-

nou v nebi. To je jediná cesta, jak se člověk z *Římanům 7* může stát Božím dítkem a nést ovoce Ducha.

Tato pravda se v Písmu objevuje stále znovu. Skrze opakovaná svědectví nenechává Bůh nikoho na pochybách o tom, že právě toto je cesta vysvobození od strašné moci hříchu. „Nebo zákon Ducha života v Kristu Ježíši vysvobodil mne od zákona hřícha i smrti. Nebo seč nemohl býti zákon, jelikož byl mdlý pro tělo, Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla hřícha, a příčinou hřícha, potupil hřích na těle, aby spravedlnost zákona vyplněna byla v nás, kteříž nechodíme podle těla, ale podlé Ducha.“ *Římanům 8,2-4*.

Bůh poslal svého Syna, aby odsoudil hřích v těle. Zde je důležité umět rozlišit. Hříšné skutky je možné popsat jako hříchy těla, zatímco moc kamenného srdce neboli tělesného smýšlení je hříchem v těle. Ježíš nepřišel pro to, aby vykonal povrchní dílo odsouzení hříchů těla! Bůh Jej poslal, aby odsoudil hřích v těle, který jako takový je kořenem problému i příčinou neustálých porážek všech těch, ve kterých ještě přebývá tato zlá moc.

Proč přišel odsoudit hřích v těle? „Aby spravedlnost zákona vyplněna byla v nás, kteříž nechodíme podle těla, ale podle Ducha.“

Poselství Písma svatého je stále stejné. To staré je odsouzeno, odstraněno, aby mohl být naplněn určitý záměr: Abychom mohli být postaveni tam, kde můžeme žít životem Boží spravedlnosti skrze Ježíše Krista našeho Pána.

K čemu odsoudil Ježíš hřích v těle, když přišel, aby tak učinil? Aby byl pod kontrolou a my mohli nad ním vládnout? Odsoudil jej k vyhnanství? Nebo to bylo jen prohlášení jeho nepřátelství proti hříchu? Ne, nic takového. Odsoudil jej k smrti. K smrti, která se stala skutečnou skrze Jeho vlastní smrt a vzkříšení.

Nikde není tato pravda jasněji podána, než v *Římanům* 6,1-6.

„Což tedy říkáme? Zůstaneme v hříchu, aby se milost rozhojnila? Nikoli. Kdož jsme zemřeli hříchu, kterakž ještě živi budeme v něm? Zdaliž nevíte, že kteřížkoli pokřtěni jsme v Ježíše Krista, v smrt jeho pokřtěni jsme? Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt, abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili. Nebo poněvadž jsme s ním vstípení připodobnění smrti jeho, tedyť i vzkříšením budeme. To věduce, že starý člověk náš s ním spolu ukřižován jest, aby bylo umrtveno tělo hřícha, abychom již potom nesloužili hříchu.“

Argumentace v těchto verších dosahuje největšího vrcholu ve verši šestém. Zatímco předchozí verše pojednávají o tom, že ti, kteří jsou v Kristu a jsou tak pravými Božími dětmi, kteří mají ospravedlnění a tím právo na království, zemřeli a byli vzkříšení tak jako On zemřel a byl vzkříšen, šestý verš říká, co ta smrt vlastně znamená.

Dříve než se budeme zabývat tím, co musí umřít před naším osvobozením z hříchu, měli bychom

zachytit moc poselství, která je obsažena v předcházejících verších. Toto poselství uvádí, že jen ti, kteří zemřeli, mohou žít. Jinými slovy, to staré musí být odstraněno dříve, než může nastoupit to nové. Smrt vezme vždy pryč to, co je staré. Zmrtvýchvstání přináší nové.

Tuto skutečnost nejjasněji vyjadřuje verš pátý: „Nebo poněvadž jsme s ním vštípeni připodobněním smrti jeho, tedyť i vzkříšením budeme.“

První část tohoto verše ukazuje na podmínku. „Jsme-li s ním vštípeni připodobněním smrti jeho. . .“ To je ona velká pravda, která říká, že dokud není splněna tato podmínka, nemůže přijít nic dalšího. Jen ti, kteří zemřeli s Kristem, mohou s ním žít. Jinými slovy: Jen tehdy, je-li to staré odňato, může přijít na jeho místo nové. Trnitý keř musí být nejprve odstraněn a teprve pak může být na jeho místo zasazena jabloň. Nikdy nemůže obojí zaujímat jedno místo.

Co nám tím vším chce Pavel říci? Jsou to hezky znějící, ale pro praktický život nepoužitelné slovní obraty? Nebo jsou to slova odpovídající skutečným zážitkům? Co tím myslí, když říká, že musíme s Kristem zemřít? Musíme skutečně s Ním zemřít, nebo je zde míněna jen určitá duchovní přeměna?

Pro mnohé je těžké uvěřit, že se jedná o skutečnou smrt, protože nedovedou rozlišit hříšné tělo od hříšného tělesného smýšlení, které Bible popisuje jindy jako starého manžela, kamenné srdce nebo pána hříchu. Protože si většina lidí myslí, že hříšná

přirozenost není nic jiného než tělo, nemůže být pro ně to, co Pavel nazývá smrtí, skutečnou smrtí, vždyť tělo neumírá, když se někdo obrátí. Proto se má za to, že se jedná jen o pomyslnou smrt, která se již naplnila v životě Krista.

Samozřejmě že ten, kdo projde zkušeností z *Rímanům 7* a stane se vzkříšeným Božím dítkem, neprožívá přitom tělesnou smrt. Jakožto obrácený člověk má stejné tělo a krev jako předtím, když žil světským životem. Zde nenastává žádná smrt ani změna. Hříšné tělo je i nadále smrtelné tělo. Toho nebude nikdo zbaven až do dne velkého dne vzkříšení, kdy Kristus přijde, aby vzal svůj lid do nebeského domu.

Přesto se zde jedná o skutečnou smrt. Kdo nezemře skutečně v Kristu, nemůže v Kristu žít. Čím je však pak tato smrt? Odpověď se nachází ve verši šestém.

„To věduce, že starý člověk náš s ním spolu ukřižován jest, . . .“ Zde se mluví o „našem starém člověku“. Co je tím myšleno? Kdo nebo co je tento starý člověk? Abychom tomu správně rozuměli, říká nám další část verše, že starý člověk je ukřižován, „aby bylo umrtveno tělo hřícha, . . .“ Pavel by to mohl napsat následovně: „To věduce, že starý člověk náš spolu s ním ukřižován jest, aby byl umrtven starý člověk . . .“ Aby podruhé neužil termínu „starý člověk“, užil jiného jména: „Tělo hříchu“. Takto nám pomáhá pochopit, že „starý člověk“ a „tělo hříchu“ jsou jedno a totéž.

V *Římanům* 7,24 je totéž nazváno „tělem smrti“ a o něco dříve ve stejné kapitole „zákonem hříchu“. Z dřívějšího studia v této publikaci již víme, že „starý člověk“, „tělo hříchu“, „tělo smrti“ i „zákon hříchu“ poukazují na třetí oblast, ono tělesné smýšlení (opatrnost těla), které „zákonu Božímu není poddáno, aniž hned může býti“.

To je to, co je ukřižováno k smrti v životě toho, kdo přechází k obrácení. To je to, co musí být smrtí odstraněno, aby mohl být na místě starého života vzkříšen nový život.

Nechť není tento fakt chápán jinak, než že se jedná o skutečnou smrt. Ukřižování není otroctví. Není to dlouholeté uvěznění. Není to život v řetězech a pod dozorem. Ukřižování je forma smrti. Jeho cílem je přivedení k smrti, a ti, kdo křižují, nejsou spokojeni, dokud není dosaženo výsledku.

Proto také, když Pavel říká, že starý člověk je ukřižován, myslí tím opravdovou smrt. A aby se čtenář ujistil, že tomu tak skutečně je, dodává, že je ukřižovaný tak, aby bylo umrtveno hříšné tělo. Je-li něco zničeno, pak přestane i existovat. Historie tohoto života je ukončena. Už neexistuje.

Ve všech jiných textech a ilustracích jsme viděli, že celé toto dílo se děje za určitým cílem — aby mohl člověk přejít od neposlušnosti k poslušnosti, od nářku, že nemůže dělat to, po čem touží, k tomu, že se projeví spravedlnost zákona v jeho životě. Proto je dále v tomto verši psáno, že starý

člověk je ukřižován, tělo hříchu je umrtveno, „abychom již potom nesloužili hříchu“.

Příroda je obdivuhodnou ilustrací pravd evangelia. Ještě lépe uvidíme poselství těchto slov, nahradíme-li starého člověka trnitým keřem, a přečteme je tak, jako by byla určena zahradníkovi, který touží mít dobré ovoce místo trnů. Vyrve trnový keř a na jeho místo zasadí jabloň. Poté říká:

„Vím, že tento starý strom byl vyrván i s kořenem, aby mohl být zničen, aby již nemohl produkovat trny.“ Nikdo z nás nemá potíže s pochopením tohoto přírodního zákona i jeho průběhu. Uvidíme-li tytéž zásady v duchovním světě, pochopíme, jak probíhá dílo očištění duše, které je úvodním vítězstvím nad problémem hříchu.

Vysvobození

Hodně místa již bylo věnováno studiu problému. Z toho nám musí být jasné, že to, co děláme, neděláme proto, že naše vůle je silná nebo slabá, ale proto, co jsme. Dokud v nás přebývá zákon hříchu a smrti, je to zlá moc v nás, která ovládá nástroj lidského těla a užívá jej podle vůle pána hříchu, bez ohledu na znalosti, přání nebo svědomí mysli.

Aby tedy mohl být člověk osvobozen od této moci, musí být z něj vyňata, odstraněna a na její místo dán nový život. Není jiné cesty, jak prožít znovuzrození. Není jiného způsobu, jak se dostat z otroctví z *Římanům* 7 ke svobodě z *Římanům* 8.

I když je pro dosažení vysvobození vskutku nutné uvědomit si vlastní problém a nouzi, musíme ještě najít odpověď na otázku, jak je možno přejít z otroctví na svobodu.

Dobře si vzpomínám na studium, kdy jsem byl poprvé u jedné rodiny. Velmi pečlivě jsem vysvětlil problém, tak jako jsme to udělali do tohoto místa v této publikaci. Když byla část tohoto studia dokončena, udělali jsme si přestávku.

Tu manželka muže povídá: „Před několika týdny jsme slyšeli stejné kázání.“

„Přesně tak“, doplňuje manžel, „kazatel nám vysvětlil celý problém tak jako ty. Celou dobu jsem napjatě poslouchal, protože jsem chtěl znát problém a jeho řešení. Věděl jsem, že jsem ve stavu z *Římanům 7* a chtěl jsem být vysvobozen. Když však vyložil problém, posadil se. Protože jsem chtěl znát odpovědi, které nám neřekl, postavil jsem se a řekl: ‚Pastore, ukázal jsi nám problém. Řekni nám, prosím, řešení toho problému. Pověz, jak je možné být osvobozen od této moci.‘

Tehdy se pastor postavil a opravdu smutně pronesl: ‚Je mi líto. Nemohu vám odpovědět, protože jsem sám tuto odpověď ještě nenašel.‘ Byl jsem tak zklamán, že jsem se nezmohl na jediné slovo a nešťastný jsem si opět sedl.“

Chvilí seděl muž zamyšlený nad tímto zážitkem. Pak se obrátil ke mně a zeptal se: „Přišel jsi taky, aby jsi nám ukázal problém a pak nás opustil, aniž bys nám pověděl, jak jej vyřešit?“

Byl jsem šťastný, že mu mohu odpovědět, že jsme si jen udělali krátkou přestávku a řešení problému bude jasnými slovy skutečně následovat. Tak je tomu i zde v této publikaci. Jasnými a účinnými slovy bude předloženo řešení.

Evangelium je to řešení. Je to moc Boží ke spasení z hříchu.

Mohl by jsi se zeptat, proč jsi nebyl vysvobozen z hříchu, je-li evangelium opravdu mocí Boží, která má uskutečnit toto vysvobození. Evangelium není mocí Boží ke spasení pro každého.

Čti pozorně *Římanům* 1,16. Zde Pavel neříká: „Neboť se nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest ke spasení každému.“ I když Pavel použil stejná slova ve stejném slovosledu jako nyní my, neměl na mysli to, co tato slova říkají, zastavíme-li se na tomto místě. Evangelium je podle Pavla mocí Boží ke spasení pro každého, „kdo věří“. To je obrovský rozdíl. Pro nevěřícího je evangelium jen mnoho krásných slov, pro věřícího je to ale moc Boží ke spasení z hříchu.

Tutéž pravdu podává i apoštol Jan ve slovech: „To je to vítězství, které přemáhá svět, víra vaše.“ *1. list Janův* 5,4.

Zeptal-li by jsi se průměrného křesťana, zdali má víru, obdržel bys pravděpodobně většinou velmi pohotové odpovědi, protože se onen člověk cítí jistý, že víru má. V jistém smyslu je jeho odpověď správná, protože věří v Bibli jakožto Boží slovo, věří v Boha, který je nejvyšší bytostí. Věřící,

*„Až potud vycházeti budeš, a dále nic, tu, pravím,
skládati budeš dutí vlnobití svého.“ Job 38,11.
Stejným způsobem položil Bůh hranice
hříchu skrze své slovo. Zaslíbil život
naprostého vítězství.*

že hřích dostane svůj trest a že jen v Ježíši samotném je možné najít spasení.

Přesto však může někdo všemu tomu věřit a ještě nemít víru v evangelium jako živou moc živého Boha k vysvobození z hřichu. Spolehlivě se dá říci, že každý, kdo je ještě ve zkušenosti z *Římanům 7*, nemá víru, která je vítězstvím přemáhajícím svět. Víra není pouze tím, co přináší vítězství. Víra je to vítězství. Máš-li tedy víru, o které mluví Pavel v *Římanům* a Jan ve své epištole, pak je jisté, že nejsi ve stavu z *Římanům 7*, ale ve vysvobození z *Římanům 8*.

Tuto víru měl Kristus na mysli, když řekl: „Ale když přijde Syn člověka, zdalíž nalezne víru na zemi?“ *Lukáš 18,8*. Takováto víra, která přináší vysvobození z otroctví hřichu, není tou nejběžnější vírou v dnešním světě. Ježíš věděl, že tomu tak bude a proto položil tuto otázku, která naznačuje, že neočekával, že najde mnoho takové víry, když opět přijde.

Pokud nemá člověk tuto víru, je vítězství nemožné. Proto nám musí být zcela jasné, jak je možné takovou víru získat a uchovat. Obrátme se k příběhu o královském služebníkovi, který přišel k Ježíši z Kafarnaum, aby ho poprosil o uzdravení svého syna.

„Tedy opět přišel Ježíš do Kány Galilejské, kdež učinil byl z vody víno. I byl jeden královský služebník v Kafarnaum, jehožto syn nemocen byl. Ten uslyšev, že by Ježíš přišel z Judstva do Galilee, šel

k němu, a prosil ho, aby sstoupil a uzdravil syna jeho; nebo počínal umírat. I řekl jemu Ježíš: Neuzříte-li divů a zázraků, neuvěříte. Dí jemu ten královský služebník: Pane, podiž prvé, nežli umře můj syn. Dí jemu Ježíš: Jdi, syn tvůj živ jest. I uvěřil člověk řeči, kterouž mluvil jemu Ježíš, a šel. Když pak on již šel, potkali se s ním služebníci jeho a zvěstovali, řkouce: Syn tvůj živ jest. Tedy otázal se jich na hodinu, v kterou by se lépe měl. I řekli jemu: Včera v hodinu sedmou přestala mu zimnice. Tedy poznal otec, že právě ta hodina byla, v kterouž řekl byl jemu Ježíš: Syn tvůj živ jest. I uvěřil on i dům jeho všecken. To opět druhý div učinil Ježíš, přišed z Judstva do Galilee.“ *Jan 4,46-54.*

Tento muž hledal tělesné uzdravení pro svého syna, který byl tak nemocný, že se neočekávalo, že by mohl žít déle než několik hodin. Pravděpodobně ho tehdejší lékaři odevzdali smrti poté, co vyzkoušeli vše možné pro jeho záchranu.

I když je to příběh zaměřený na cvičení víry v tělesné uzdravení, zahrnuje cenné lekce právě pro nás v ohledu uzdravení z duchovní nemoci. Hlubším smyslem Kristova díla při uzdravování tělesných nemocí bylo zjevení Jeho moci k vysvobození od hříšnosti a způsob k přijetí vysvobození od duchovních nemocí. Vidíme-li v Kristu jen toho, který měl moc uzdravovat lepru, ochrnutí a další nemoci, pak jsme nesprávně pochopili pravé poselství Jeho služby uzdravování. Nemoc je v Božím slově symbolem pro hřích. Podívejme se na *Izaiáše 1,4-6.*

Nadto je to i velmi vhodný a přiměřený symbol pro hřích.

Porovnejme to, co jsme již studovali o problému hřichu, s problémem nemoci. Nemocný člověk má mysl a tělo jako nástroj. Ve své mysli touží po tom, dělat jistě věci, ale nemoc je moc, která se usadila v jeho těle a vládne nad ním tak, že nemůže dělat to, co si přeje. Dokud z něj tato nemoc nezmizí, nemůže doufat, že by mohl dělat opět věci, po kterých touží. Jaký dokonalejší obraz bys mohl najít pro ilustraci tří stránek povahy problému hřichu než tento problém nemoci? Jen těžko. Když putoval královský služebník z Kafarnaum do Kány vyhledat Ježíšovu pomoc, šel hledat řešení problému, které je identické s problémem hřichu. Potřeboval odstranit pána nemoci ze skutečného těla chlapce stejně jako my potřebujeme odstranit pána hřichu z našich skutečných těl.

Beze sporu šel k tomu, který jediný mu mohl pomoci, a to k Ježíši. Přišel poprosit o to, co mu Pán toužil dát. Proto tedy: Přišel k tomu pravému poprosit o správnou věc. Ježíš však odmítnul jeho prosbu. Toto odepření nebylo proto, že by si Ježíš zvolil takový způsob nebo že by tento muž nebyl milý Bohu. Kristus nemohl splnit jeho prosbu, protože způsob, jakým k němu královský služebník přišel, byl důvodem, proč Kristus nemohl uzdravit jeho syna.

Kolikrát jsme na kolenou prosili o odpuštění hřichu a žádali Pána, aby nám dal vítězství nad ur-

čítým svodem, a přesto poznali, že tentýž hřích je stále zde, jako bychom nikdy o to neprosili. Zmateení a v rozpacích jsme šli svou cestou, neschopní pochopit, proč Bůh neodpověděl na naši modlitbu. Nevěděli jsme, že i když jsme prosili o to, co nám Pán toužil dát, nežádali jsme o to v pravé víře. Tak též mohl tento muž jít svou cestou, najít doma mrtvé dítě a nepoznat svůj omyl ve způsobu, jakým se obrátil na Krista a napravil to podle správného způsobu modlitby. Když pak přistoupil ke Kristu s vírou, byla jeho modlitba vyslyšena a zodpovězena.

Ježíš nenechal odejít tohoto muže bez poznání, že mu chybí víra. Smutně mu řekl: „Neuzříte-li zázraku a divu, neuvěříte.“ *Jan 4,48*. Říci tomuto muži „neuvěříš“ znamená nejprostším jazykem: doposud jsi neuvěřil, ještě jsi nevěřící.

Nepřehlédni však skutečnost, že tento muž znal svou velkou potřebu. Ty ji znáš taky. On věděl, že žádná moc na zemi nemohla uzdravit jeho syna. Podobně i ty víš, že žádná moc na zemi tě nemůže vysvobodit z hříchu. Tento muž přišel ke Kristu se svou prosbou. Tak jsi také ty přišel ke Kristu s prosbou o vysvobození z tvých hříchů. Tento muž se modlil ke Kristu, neboť předložení prosby před Krista znamená modlit se. Tak jsi se i ty častokrát modlil ke Kristu.

Zcela jasně mu však Kristus řekl, že přesto všechno byl stále ještě nevěřící. Kristus nemohl pro něj za těchto okolností nic udělat.

To znamená: Zjistil-li jsi, že jsi pro dosažení

vítězství nad svými hříchy udělal vše, co jsi měl, a přesto se nacházíš stále ve stavu *Rímanům 7*, pak jsi taky nevěřící. Jsi-li nevěřící, pak potřebuješ pochopit cestu víry. Víry, která působí skrze lásku a očišťuje duši.

Jak přišel tento muž k Ježíši? Slova, která k němu Kristus promluvil, nám to zjevují: „Neuzříte-li zázraků a divů, neuvěříte.“ Tento muž tedy přišel k Ježíši se svou prosbou. Předložil ji Ježíši. Potom čekal, uvidí-li, zda Kristus splní jeho žádost. Muž cítil, že kdyby Kristus mohl a vyslyšel jeho prosbu, pak by mohl sám uvěřit v Krista.

To není cesta zachraňující víry a nikdy ani nemůže být. Přezkouší-li každý z nás s největší upřímností způsob, kterým přicházel k Bohu v modlitbě, pak můžeme zjistit, že to bylo u nás právě tak, jako u královského služebníka. Přišli jsme k Pánu a prosili Ho o požehnání. Pak jsme odešli s očekáváním, že uvidíme požehnání dříve, než jsme připraveni věřit v obdržení daru, který je zaslíben. Dalo by se vskutku říci, že by jsme byli poněkud překvapeni, kdybychom uviděli přicházet požehnání od Pána, o které jsme prosili.

Pro králova služebníka nadešel největší okamžik pravdy. Stejně tak musí přijít i pro nás, máme-li získat zachraňující víru. Když k nám Spasitel mluví slova výtky, pak Duch Svatý, ten, který usvědčuje z hříchů, zaneše tato slova hluboko do svědomí, aby nám zjevil nedostatky v charakteru. Tak se stalo, že Kristova slova byla vhodná pro

službu Ducha. Muži byl zjeven druh nevíry, která naplňovala jeho srdce. Když spatřil, co mu Spasitel ukázal, musel výtku přijmout. Musel se pevně chopit moci, která se zjevovala v životě Krista. Jeho víra se musela pevně uchopit této moci, protože Spasitelova odpověď na příští prosbu je jiná, než ta první.

Naléhavě nyní prosil muž Ježíše: „Pane, podiž prve, než-li umře syn můj.“

Existuje rozdíl mezi touto a předcházející modlitbou, není však možné rozpoznat ho v samotných slovech modlitby. Podle Boží odpovědi však víme, že zde tento rozdíl je. První odpovědí byla jen smutná výtko, zatímco druhá přinesla vysvobození. Co je tím rozdílem? Muž se stal věřícím — to je ten rozdíl. Víme to, protože to říká Písmo: „I uvěřil člověk řeči, kterouž mluvil k němu Ježíš, a šel.“ 50. verš.

Kána nebyla daleko od Kafernaum. Nemohlo to být více než 25 kilometrů. O sedmé hodině promluvil Kristus tato slova k otci umírajícího syna, což je dnes asi jedna hodina po poledni. Otec mohl tedy jít domů ještě téhož odpoledne. Nevydal se na cestu. Kdyby potřeboval na vlastní oči vidět, že byl jeho chlapec opravdu uzdraven, učinil by to.

Věděl, že je chlapec v pořádku. Když se druhý den blížil k domovu, pověděli mu jeho služebníci jen to, co mu víra řekla již den předem. Určitě byli překvapeni jeho odpovědí na jejich zprávu.

Porovnejme nyní změněný přístup muže ke

Královský
služebník znal
svou nouzi,
přišel, požádal;

naplnění

↓
pak čekal,
aby uviděl

↓
a pak by uvěřil.

Tento způsob mu nepřinesl požadované výsledky.
Tak jako on, i my se musíme správnému způsobu naučit
dříve, než můžeme obdržet živé vítězství víry.

Musíme znát zaslíbení,
věřit zaslíbením, přicházet,
prosít, obdržet skrze víru,
děkovat Bohu za to,
co jsme přijali.

Spatření přichází
tehdy, když to
nejvíce potřebujeme.

↓
Pak jdeme vlastní cestou,
přičemž jsme přijali tento dar skrze víru,
ne však ještě skrze vidění.
↓

Toto je cesta živé víry, cesta božské vědy
modlitby, která přináší výsledky.

Kristu. Je to porovnání věřícího s nevěřícím. V druhém případě se chytil záblesku moci, přebývajícím v Kristu — Synu Boha. Jeho víra se zachytila této moci, v níž viděla úplnou odpověď na jeho nouzi. Pak poprosil o ten dar, vírou jej přijal a věděl, že je již jeho, a šel svou cestou s vědomím, že požehnání, které se mu již dostalo, se uskuteční tehdy, kdy jej bude nejvíce potřebovat.

Zde je nám ukázán postup úspěšné cesty víry.

Nejprve musíme správně poznat problém, který je před námi. Jak často jsi přicházel v minulosti k Bohu a prosil o odpuštění toho, co jsi udělal, bez přiznání skutečného problému a prosby o odnětí zákona hříchu z prostředí údu tvých. Vážný nedostatek byl v poznání, jak skutečně jednat s problémem hříchu. Nedostatek, který musí být odstraněn dříve, než se můžeme inteligentně a úspěšně modlit.

Za druhé musíme znát Boží zaslíbení tak, až to nebudou jen pouhá slova Bible, ale opravdová moc Boží pro nás. Aby se tak stalo, musí být čtena a studována, až se vstřebají do našeho myšlení a stanou se tím součástí nás.

Často jsem stál před skupinou lidí, kteří doznávali, že jsou křesťany, požádal je o zopakování velkých biblických zaslíbení osobního vítězství nad hříchem a musel konstatovat, že toho nebyli schopni. Pro toho, jehož přáním je dosáhnout a udržovat osobní vítězství nad problémem hříchu, se musí tato zaslíbení stát živou součástí jeho samého.

Musí být právě zde, připravena vyjít z úst v odpověď na útoky nepřítele nebo náznak k pochybám, že moc Boží je moc ke spasení z hříchu.

Nechtěli bychom se pokoušet uvést něco jako obsáhlý seznam všech velkých zaslíbení Bible, protože jsou početná a mocně účinná k spasení od zákona hříchu a smrti. Každý člověk by je měl vyhledat sám pro sebe. Zde je několik příkladů pro ty, kdo chtějí začít shromažďovat tyto náboje moci.

„Nebo hřích nebude panovati nad vámi.“ *Římanům 6,14*. Čti tato slova tak dlouho, dokud si nebudeš vědom toho, že toto Boží zaslíbení tobě osobně říká, že hřích nebude nad tebou dominovat nebo vládnout.

„Pokušení vás nezachvátilo než lidské. Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaše síly, ale způsobíť s pokušením také vysvobození, abyste mohli snésti.“ *1. Korintským 10,13*. Tak jako rodiče nikdy nedovolí, aby jejich dítě potkala větší nebezpečí, než mohou snést ve svém věku, tak ani Pán nikdy nedovolí, aby na tebe přišlo pokušení, které by bylo silnější, než bys mohl snést. Pro každé pokušení, které tě potká, připravil Pán cestu vysvobození tak, že není omluvy pro žádný druh hříchu. „Všechno můžeme skrze Krista, který nás posiluje.“ *Filipenským 4,13*.

Takto bychom mohli pokračovat, ale je lepší, když si každý vyhledá zaslíbení sám pro sebe. Zde je odkaz na několik dalších zaslíbení:

Matouš 1,21; Jan 8,36; 1. Korintským 15,34.57;

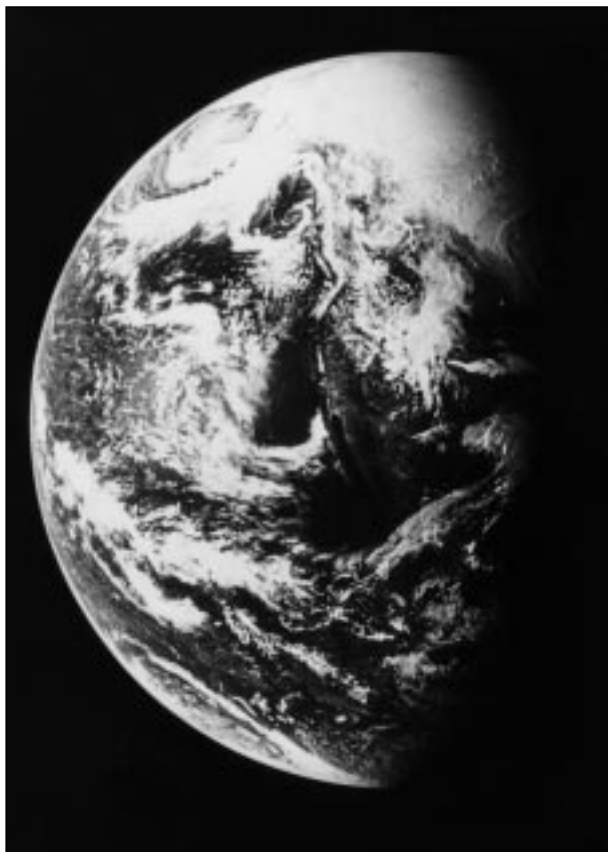
2. Korintským 2,14; Galatským 3,14-21; Filipenským 1,6; 1. list Tesalonickým 4,3; 5,23.24; 1. list Petrův 1,5; 2. list Petrův 1,4; a Epištola Judy 24. Ve Starém zákoně jsou Žalmy 23 a 46 obzvláště dobrá zaslíbení moci vysvobození. Vstřebej taky moc, která je v *Ezechieli* 11,19.20; 36,26.

Vysokým cílem poznávání zaslíbení je budování víry, která pak působí při očišťování duše. Čím více jsou čtena, studována a stanou se tvými vlastními, o to více budou budovat víru, až přijde chvíle přeměny, kdy se sám chopíš této moci a prožiješ vysvobození, které může přinést jen tato moc. Víra není něco, co by nám bylo přirozené. Není něčím, co bychom mohli tvořit v sobě samých. To je nemožné.

„Víra přichází skrze slyšení, a slyšení skrze Slovo Boží.“ *Římanům* 10,17.

Když přijde okamžik, kdy se živá víra uchopí a uvěří Božím zaslíbením, pak nastala chvíle, kdy je třeba udělat třetí krok. To znamená, přijít ke Kristu a poprosit Jež o požehnání. Nemodli se starou modlitbou, která se tak dlouhý čas minula účinkem, kdy jsi se modlil takto: „Pane, já jsem zhřešil. Prosím tě, odpusť mi tento hřích a pomoz mi, abych to již nikdy neudělal.“

Tento přístup ti nepřinesl vítězství v minulosti a nepřinese ani v budoucnosti. Musí být změněn, tak jako musel královský služebník změnit svůj přístup ke Kristu. Na místo toho se musíš modlit tímto způsobem: „Pane, přišel jsem k poznání, že

*Pohled na Zemi z vesmíru. Člověk dobyl velkých
vítězství nad svým okolím, ale skutečným
vítězstvím, kterého musí dosáhnout,
je vítězství nad sebou samým.*

ten pravý problém se nachází ve zlé přirozenosti, která je ve mně. To je ta ‚moc hříchu‘, ‚zákon hříchu a smrti‘, ‚tělo smrti‘, ‚tělesné smýšlení‘ a ‚kamenné srdce‘. Proto jsem špatný strom a mohu nést jen špatné ovoce, neboť mé tělo je pod nadvládou této moci. Pane, ty jsi zaslíbil, že odejmeš ze mne to kamenné srdce a dáš mi úplně nové. Naprosto věřím, že to uděláš a tak ti tedy dávám toto staré srdce. Vyjmi je ze mne. Já jej nechci. Pak zasad' na jeho místo srdce zcela nové. Udělej ze mne podílníka tvé vlastní Boží přirozenosti. Vírou, a proto ve skutečnosti, přijímám toto požehnání a děkuji Ti za to. V Ježíšově zachraňujícím jménu, Amen.“

Stane-li se živá víra tvým vlastnictvím, pak nebudeš nyní čekat na to, až uvidíš požehnání před sebou a poznáš tak, že je máš. Právě na tomto místě a v této chvíli budeš vědět, že jsi byl vysvobozen, že hřích již nepanuje více nad tebou, a že jsi se stal konečně pravým dítkem Boha. Ubraň se za každou cenu sklonu lidské přirozenosti chtít čekat, až uvidíš výsledky dříve, než uvěříš. Neočekávej, že ucítíš, že jsi byl přeměněn. Věř, protože to říká Boží slovo, a brzy nato poznáš, že tomu tak skutečně je.

Královský úředník nečekal, až uvidí svého syna naživu a v pořádku, dříve než uvěřil v jeho naprosté uzdravení. Nepotřeboval to vidět. Skrze Krista mu Bůh řekl, že tomu tak je, a to mu stačilo. Víra spočívá na Božím slově, ne na tom, co je

vidět a cítit a může se tak snadno změnit ze dne na den. Chceš-li tedy vědět, jaký je tvůj vztah k Bohu, podívej se na Boží slovo, nechť ono, ne po-city, je tvou odpovědí.

Mé svědectví

Apoštol Jan udává: „Což jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme vám, abyste i vy s námi obecenství měli.“ *1. list Janův* 1,3. Nejlépe mohou pomoci svým bližním ti, kteří mohou svědčit svou vlastní zkušeností. Mohou vyprávět to, co znají, nejen teorii toho, co by mohlo být. Proto bych rád uvedl, jak to proběhlo v mém životě k ujištění druhým, že to je vyzkoušená a ověřená cesta k úspěchu. Mnozí na celém světě, kteří slyšeli od té doby tutéž prezentaci, mohou uvést stejně tak úspěšné příběhy potvrzující toto poselství.

Jako učitel jsem se stal v roce 1953 členem učitelského sboru misijní univerzity. V následujícím roce jsem byl zvolen starším sboru. Miloval jsem církev a byl jsem plně zaměstnán v jejích aktivitách. Rozuměl jsem a miloval věrouky a kázal poselství s opravdovostí a nadšením. Věřil jsem, že si můžu být jistý spasením stejně tak jako každý jiný, a den co den spočíval v naději na věčný život.

Měl jsem dobrou pověst a žil „dobrým“ životem, ale vnitřně jsem měl problémy, nad kterými jsem nedokázal zvítězit. Byl jsem učitelem v stolařské dílně a zdálo se, že chlapci, kteří nemohli být do-

brí v teoretických předmětech, byli přiřazeni k této třídě. Někteří z nich si vypěstovali tak silný odpor k učení, že se třída stala scénou denních bojů mezi mou snahou něco je naučit a jejich odporem k učení.

Poznával jsem, že má trpělivost byla zkoušena přes míru tak, že ve mně vznikala zuřivost proti nim. Byly chvíle, kdy bych jim byl schopen s radostí omlátit hlavy o stěnu. Ale bylo tu něco, co mne od toho drželo. Hájl jsem si dobrou pověst. Protože jsem nechtěl být pokárán ředitelem nebo radou univerzity, potlačoval jsem můj vztek a držel na uzdě, takže bylo těžké navenek něco poznat.

Vezmeš-li parní kotel a zapálíš pod ním prudký oheň, přičemž jsou všechny ventily zcela uzavřeny, je jasné, že to nějaký čas vydrží. Tlak však bude stále stoupat. Když se oheň na nějaký čas uhasí, tlak poleví, aniž dojde k explozi. Zapálíš-li však opět oheň a necháš hořet, přijde okamžik, kdy se kotel roztrhne. Čím větší tlak kotel vydrží, tím větší je nakonec exploze.

Tak to bylo se mnou. Když tlak pokušení během týdne rozpaloval den co den můj hněv, uzavřel jsem všechny ventily, takže nedošlo k úniku. Přesto to tam však bylo a musela přijít chvíle exploze. Čím déle jsem to vydržel, tím horší byl výbuch, ke kterému došlo. Obvykle k němu docházelo o víkend, když jsem byl doma. Tehdy sklízela má žena a děti nezaslouženě to, co druzí zaseli.

Když byla všechna drsná slova vyřčena a vše-

chen zadržovaný tlak vyprchal, cítil jsem se vinen a bylo mi to líto. Pak jsem šel k Pánu, prosil o Jeho odpuštění a vždy vážně sliboval, že už to nikdy neudělám. S pevným, rozhodným předsevzetím jsem se vrátil zpět do třídy, abych viděl, jak se celý proces znovu opakuje. Opět vyvolal postoj chlapců můj vztek. Opět jsem uzavřel všechny ventily. Opět se to nahromadilo a došlo k explozi. Opět přišla lítost a prosba o odpuštění. A pak znovu neúspěch.

Zkoušel jsem a padal, hřešil a litoval, hřešil a litoval stále znovu a znovu. To byla bezpochyby zkušenost z *Římanům* 7. Nerozuměl jsem sám sobě a kniha *Římanům* byla pro mne nejtěžší knihou Bible. Hledal jsem odpovědi. Poslouchal jsem jiné kazatele, abych viděl, co oni k tomu říkají, ale všude bylo zjevné, že i nejlépe postavení muži v církvi prožívali stejná zklamání jako já.

Tak jsem se uchýlil k ochranné filozofii, která rozumově vysvětlovala mou zkušenost jako zkušenost zachráněného. Myslel jsem, že jsem byl upřímný a opravdový, že jsem udělal to nejlepší, co jsem mohl, a že při velkém dni soudu Spasitel řekne: „Tento muž udělal co mohl, ačkoliv byl jeho život hříšným životem na zemi. Proto mu chci odpuštění a dát mu místo v království.“

Pak přišel den, kdy jsem potkal mladého muže, který byl skutečně naplněn vzplanutím z nové zkušenosti vysvobození. Nebylo nic, o čem by toužil mluvit více, než o tom. V prvním rozhovoru s ním

se mi zdálo, jako by mluvil cizí řečí, protože mluvil o zkušenosti a životě, o kterém jsem nic nevěděl. Potom se zcela nenadále obrátil přímo na mne: „Víš, co to znamená mít den co den vítězství nad každým poznaným hříchem?“

Usmál jsem se tomu: „Podívej, celých deset let jsem hledal tuto zkušenost. Není člověka, který by se opravdověji modlil a usilovněji zkoušel toho dosáhnout než já. Ještě jsem nepotkal člověka, který by to zažil. Každý den se snažím o to nejlepší. Na konci dnů mi budou odpuštěny moje hříchy. Věřím, že mi Bůh promine, že ve dni zmrtvýchvstání přijme Bůh mé nejlepší jako to nejlepší, co bylo pro mne možné, a věřím, že budu zachráněn.“

Nikdy nezapomenu na jeho reakci. Ne v jeho slovech, ale v pohledu. Výraz jeho tváře jasně říkal: „Bratře, ty potřebuješ pomoc a to nutně a rychle.“ Toto nevyslovené poselství udělalo na mne tak hluboký dojem, že když se mne zeptal, jestli by mohl přijít a dát mi biblickou hodinu o tomto tématu, byl jsem rychle pro.

Myslím, že nebylo v mém životě nezvyklejšího studia, než bylo toto. Mluvil ke mne slovy Bible a snažil se je vysvětlit, přičemž vypadal, jako by mu chybělo slov a obracel se k dalšímu textu, aby se zachránil. Takto pokračovalo studium, že se nerovnálo ničemu jinému, než čtení jednoho textu Bible za druhým. Věrně jsem si všechno zapisoval na kus papíru. Nakonec jsem vytáhl své argumenty nevíry a on odešel. Jsem si jist,

že odešel jako znechucený člověk, plně přesvědčený, že představení mi poselství o vysvobození byla zbytečná práce.

Uběhlo několik dnů, během kterých moc těchto textů pracovala na mou mysl. Nebylo to nic určitého nebo dobře definovaného. Připomnělo mi to slepého muže, který začal vidět. „A on pohleděv vzhůru řekl: Znamenám lidi; nebo vidím, že chodí jako stromové.“ *Marek 8,24.*

Uběhly čtyři dny. Byla středa odpoledne. Přišel jsem na chvíli o pracovní přestávce domů a posadil jsem se s papírem s poznamenanými texty. Znovu jsem začal číst verš po verši; „Nebo hřích nebude pánovati nad vámi“; „ale Bohu dík, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista“; „tomu pak, kterýž mocen jest, zachovati vás bez úrazu“. *Římanům 6,14; 1. Korintským 15,57; Epištola Judy 24.*

Každý text jsem četl tak pomalu a pozorně, aby se jeho význam zachytil v mé mysli. Víím, že tam byl Duch Svátý, aby mi osvětil Slovo Pravdy. Takto jsem přečetl třetinu textů, které jsem si poznamenal, když mne přemohlo mocné přesvědčení. Až do této chvíle jsem věřil, že nemohu žít bez hříchu. Náhle se mi s překvapivou silou vybavily strašné důsledky této víry. Viděl jsem, že věřím-li, že musím každý den hřešit, pak to znamená, že věřím, že Satan je silnější než Kristus, a že hřích je silnější než spravedlnost. V této chvíli jsem pochopil tento fakt, viděl jsem, že můj život nebyl svědectvím Boží moci, ale moci Satanovy. To, co dělalo

toto svědectví ještě větším, byl fakt, že jsem zastával postavení a profesi, které jsem měl.

Nyní mohl Duch Svatý skutečně pracovat. Náhle jsem viděl, jak všechno to, co mi dávalo jistotu, že jsem Boží dítě, bylo odstraněno — mé vědomosti, má horlivost, mé postavení, má láska k pravdě, jak jsem ji chápal. Všechno to nyní, pokud se týče mé jistoty, neznamenal nic. Viděl jsem sebe jako mne viděl Bůh — beznadějného, ztraceného, věčně odsouzeného. Přemohla mne černota strašného zoufalství, temnota hrozných skutečností, že bych nepovstal při zmrtvýchvstání spravedlivých. Nikdy jsem nepoznal temnější nebo strašnější okamžik v celém mém životě a chápu, jak se budou cítit bezbožní, když budou stát okolo Božího města a poznají, že jsou na věky ztraceni.

Nějak a ani nevím jak, mi dal Pán prostou upřímnost přiznat, že toto všechno byla také pravda. Neustoupil jsem před tím a neargumentoval, že jsem byl starší sboru, učitelem a kazatelem, který se vyznal v Písmu, muž s dobrou pověstí a opravdovým obětavým úsilím pro věc pravdy. Děkuji Pánu za to a prosím každého čtenáře, aby až přijde ta strašná chvíle pravdy, neodvracel od ní svou tvář a přijal ji takovou, jaká je, protože, potlačíš-li usvědčení, které ti přinesl Duch Svatý, uzavřeš si dveře před dalším dílem milosti, které je pro tebe konáno. To by byla věčná záhuba.

Pán nikdy nezraňuje, ale léčí. Ve stejném okamžiku, kdy jsem se viděl jako beznadějný,

ztracený hříšník a přijal tuto skutečnost jako pravdu, otevřel Pán před mými očima zaslíbení, které jsem před tím nikdy neviděl. Byly jako kdyby napsány osobně pro mne. Živá víra vstoupila do mého srdce, když jsem se chytil moci živého Slova. Padl jsem na kolena vedle křesla a poprvé v životě jsem se modlil novou modlitbu: „Pane, vidím teď, že problémem není to, co jsem udělal, ale to, co jsem. Zlý život ve mně je původem toho problému. Jako nemoc ovládá mé tělo tak, že nemohu dělat věci, které chci a vím, že bych měl dělat. Zde je ten starý život; vezmi jej pryč a dej mi Tvůj nový život na místo toho starého. Pane, děkuji Ti ve vysvobozujícím jménu Ježíše, Amen.“

Povstal jsem z kolenou. Celou mou bytost prostoupilo vědomí, že jsem se znovu narodil. To nebyl žádný pocit. Necítil jsem žádný rozdíl. Bylo to přesvědčení — svědectví víry na základě Božího Slova. Bylo to totéž vědomí, které vedlo královského úředníka ke klidnému návratu domů, neboť věděl, že jeho syn byl uzdraven. Nebyl důvod spěchat domů, aby to viděl. Již to věděl. Taky tak jsem to věděl i já. Vizuální vidění mohlo přijít až později, stejně tak, jako tomu bylo u královského úředníka.

Tehdy jsme vlastnili staré auto Ford, které bylo velice náladové. Moje žena s ním jezdila velmi často do města, ale nedokázala s ním vždy přijet zpátky. Byly chvíle, kdy mi zavolala, že má potíže. Opustit práci a jet ji pomoci bylo pro mne nanej-

výš nevhod, a před mým osvobozením mne to velmi obtěžovalo. A také jsem ji to dal v hněvu a netrpklivých slovech najevo. Kvůli všem těmto problémům směřovalo naše manželství k rozpadu. Vždy, když bylo poté, cítil jsem se špatně z mého chování, vyznal jsem to a rozhodl se, že se to již nestane. Vzpomínám si na den, kdy zvonil opět telefon a já si připomenul, že jsem byl odhodlán chovat se trpklivě a mile. Několik minut šlo všechno velmi dobře. Potom mi vypadl francouzský klíč a já si odřel klouby. Zčervenal jsem vztekem a brzy následovala záplava slov. Pak mne přemohl smutek z mého chování. Jel jsem domů, tichý a sklíčen, neschopen pochopit sám sebe.

Když přišel den vysvobození, necítil jsem se vnitřně jinak, než obvykle. Neměl jsem v té době žádné zvláštní nesnáze. Oheň pod kotlem byl vyhaslý, byl čas prázdnin a já žil právě den po dni šťastně. Pak přišel pátek odpoledne, kdy si má žena opět vzala auto a znovu přišlo nouzové zavolání z městečka čtyři kilometry vzdáleného.

Bez žádných dalších úvah o tom, jak bych se měl chovat a podobně, jsem se k ní dopravil tak rychle, jak jen to šlo, pracoval jsem na autě, a když nebylo možné jej nastartovat, poslal jsem ji napřed domů se sousedem, který jel náhodou kolem.

Nakonec jsem musel auto odtáhnout. Přišel jsem domu k večeri. Poté jsme šli na večerní pobožnost do modlitebny. Jakmile jsme se vrátili domů, uložili jsme se ihned ke spánku.

Téměř jsem spal. Má žena ležela tiše vedle mne, jakoby zamyšlená. Věnoval jsem tomu malou pozornost. Náhle se mne zeptala: „Co se s tebou stalo?“ Neměl jsem ponětí, co má na mysli a poprosil ji o vysvětlení.

„Něco se s tebou stalo,“ zopakovala, „a já chci vědět co.“

Opět jsem jí řekl, že nevím, o čem mluví a žádal o vysvětlení.

„Toto odpoledne jsem čekala v autě připravena, že až přijedeš, budeš se jako obvykle hrozně rozčilovat a vztekat. Ale místo toho jsi jednoduše dělal, co jsi mohl, a pak jsi mne poslal domů. Byla jsem ráda, že jsem byla pryč, ale říkala jsem si, že až přijdeš domů, tak to schytám. Ale když jsi přišel domů, stále jsi nic neříkal. A tak jsem čekala, že to přijde po večeři, ale ty jsi šel stále svou klidnou a nerušenou cestou. Nakonec jsem si myslela, že se ještě dobře ovládáš, ale že až přijdeš unavený domů po pobožnosti a my půjdeme spát, pak to přijde. Ale nic až doposud nepřišlo. Něco se s tebou stalo, a já chci vědět co.“

To bylo to, co bylo pro mne viditelným důkazem velké přeměny, která nastala. Náhle jsem si uvědomil, že jsem se při celé té události choval jako ten, čím nyní jsem, stejně tak, jako jsem se dříve choval podle toho, čím jsem byl. Tehdy byly mojí přirozenou reakcí netrpělivost a vztek, nyní to byl klid a trpělivost. Tento celý zázrak mne tak přemohl, že jsem nebyl schopen odpovědět, neboť do

mého srdce vstoupilo svědectví mé duše: „Od Hospodina stalo se to, a jest divné před očima našima.“
Žalm 118,23.

Milý čtenáři, když dojdeš do místa, kdy poznáš v sobě tu zázračnou vnitřní přeměnu a uvidíš její účinek v tvých zcela nových a odlišných reakcích v životních nesnázích, pak poznáš a porozumíš, jak mi v tuto chvíli bylo. Krátce řečeno, bylo úžasné a blažené.

Od té doby uplynula řada let. Mám z nich radost, neboť to byla léta, kdy byla síla této pravdy na bitevních polích života vyzkoušena. Je mi líto, že nemohu dosvědčit, že bych již od té doby nikdy nezhrěšil, ale s radostí mohu dosvědčit cenný fakt, že poselství je stejně tak mocné, jako tenkrát. Když jsem zhřešil, byla to vždy moje vina. Buďto ochabla má víra, nepečoval jsem o udržení mého spojení s mocí Boží, nebo to bylo něco podobného. Nikdy to nebyla vina Boží pravdy.

Přesto se život od dnů porážek změnil. Dříve to bylo neustále opakování stejných bojů proti stejným hříchům, aniž bych vyšel z toho kruhu hříchu a vyznání stejného problému po celá léta. To je již za mnou. Dílo vítězství se přeneslo do jiných oblastí a přichází více a více světla. Kniha *Římanům* již není tajemstvím. Dělá mi radost, když ji mohu nyní studovat, protože mohu pochopit to, co Pavel říká.

Část třetí

Po znovuzrození

Ne z otroctví do otroctví

Abychom zabránili nesprávnému dojmu, který příliš mnoho lidí získalo z pravd dosud v tomto spise předložených, je nutné vysvětlit některé věci. Jak často mi lidé řekli, poté co jsem jim přečetl Boží pravdu, že stará povaha musí být vyňata a nahrazena novou: „To tedy znamená, že již nemůžeš více hřešit. To znamená, že bys mohl jít přímo do nebe.“

Nic takového to však neznamená, protože nepřejdeme z otroctví do otroctví, ale z otroctví na svobodu. Zatímco člověk, který je pod kontrolou zlé přirozenosti, nemá svobodu dělat skutky spravedlnosti, křesťan má svobodu hřešit, pokud si to přeje. Stručné studium rozdílů mezi těmito dvěma pány to naprosto vyjasní.

V situaci z *Římanům 7* přebývá v člověku tělesné smýšlení, despotický otrokář, jehož moc je daleko silnější než síla vůle člověka. Tento otrokář vládne nad lidskou vůlí tak, že slouží všem touhám hříšného těla, a užívá tělo jako nástroj nepravosti. Prostuduj pozorně následující diagram, který znázorňuje tuto pravdu.

V člověku z *Římanům 8* nepřebývá tělesné smýšlení. Má božské smýšlení, smýšlení Kristovo. Byl nanovo stvořen a má nového pána na místě starého.

Mezi povahami těchto dvou pánů existuje opravdový rozdíl. Tělesné smýšlení je despotický vládce, který vládne silou. Bůh však silou nevládne. On vládne láskou. Nikdy nenutí jedince, aby mu sloužil. Volá, zve, nabízí, ale nikdy nepoužívá násilí. Dokud tedy člověk neudělá své osobní a definitivní rozhodnutí sloužit Bohu, nikdy mu sloužit nebude. Jak se to liší od Satanova způsobu vlády! Když jsi jednou pod jeho mocí, pak mu musíš sloužit, ať chceš nebo ne.

Když přišel Ježíš na tuto zemi, řekl: „Jako i syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil, a aby dal život svůj mzdu na vykoupení za mnohé.“ *Matouš 20,28*. To je ta velká zásada v životě Krista a Jeho Otce. Boží smýšlení je tedy služebníkem, který pomáhá vůli, podrobit si a ovládat padlou, hříšnou, lidskou přirozenost člověka.

Tím není řečeno, že znovuzrozený křesťan může užívat božské smýšlení jako služebníka, tak tomu není. Tato zázračná moc je zde, aby sloužila vůli pokaždé, kdy se rozhodne poslechnout volání Boha k poslušnosti Jeho spravedlivých příkázání.

V praxi

Abychom si mohli celou situaci jasně představit, musíme nejprve určit veškerou činnost člověka v *Římanům 7* a potom člověka v *Římanům 8*. K člověku z *Římanům 7* přijde pokušení od Satana, který působí na přání nebo slabosti těla. Ve své mysli tento člověk ví, že to je špatné. Učiní definitivní rozhodnutí,

že neudělá nic zlého, a pošle do tělesného instrumentu pokyny, jak jednat v takovém případě.

Ale skutečným pánem tohoto člověka je tělesné

ČLOVĚK Z ŘÍMANŮM SEDM

Tělesné smýšlení:

Krutý, despotický vládce, který brání vůli, aby měla slabé, padlé, hříšné, lidské tělo pod kontrolou.

ČLOVĚK Z ŘÍMANŮM OSM

Božské smýšlení:

Moc, která spolupracuje s vůlí, aby si podřídila totéž slabé, padlé, hříšné, lidské tělo.

smýšlení. Tato moc v něm ovládá celou situaci tak, že učiní vůli člověka zcela neschopnou, aby touhy těla nebyly drženy pod kontrolou, ale naopak vyústily v otevřený hřích. Z toho je jasné, že tělesné smýšlení ovládá celou situaci.

V případě člověka v *Římanům* 8 je situace jiná. Stejná pokušení přijdou ke stejnému tělu. Opět je mysl vyzvána rozhodnout se, co chce udělat, protože každé pokušení je okamžikem volby. Rozhodnuli se teď mysl zcela definitivně, že se nepoddá pokušení, pak za předpokladu, že rozhodnutí je provedeno v naprosté víře, že Boží moc v něm a Boží moc se shora se spojí, aby bylo rozhodnutí účinné, pak povstanou tyto mocné síly, aby sloužily vůli dosáhnout naprostého vítězství. Tělo bude drženo pod dokonalou kontrolou a špatnosti hříchu se nedostaví.

Není možné přespříliš zdůraznit, že je to víra, která dává vítězství. Centrum kontroly bylo přemístěno z tělesného smýšlení do vůle, která může být jen tehdy účinná, použije-li svou sílu ve víře, že Pán udělá rozhodnutí účinným. Tato víra zahrnuje důvěrné poznání této moci a jistotu, že to Bůh udělá. Kdokoliv, kdo byl znovuzrozen a myslí si, že je nyní sám dost silný ubránit se moci hříchu, velmi jistě podlehne pokušení. „Spravedlivý pak z víry živ bude.“ *Římanům* 1,17.

Údržba

Z toho vyplývá, že je skutečně nutné udržet si živou zkušenost, která byla získána. „Spravedlivý

pak z víry živ bude.“ *Římanům* 1,17, ale víra může odumřít a být ztracena.

Víru je třeba nejen udržovat, ale rozvíjet a posilovat. Je to živá věc a pokud živé věci stále nerostou, pak umírají.

Musí být tedy denně živena z Božího slova. Přechod do zkušenosti vysvobození od starého vládce se ve Slově Božím nazývá „znovuzrození“, proto se nový křesťan nazývá „znovuzrozené dítě“. Když se dítě narodí, začíná dlouhou cestu života a potřebuje ihned výživu, aby se mohlo ve všech směrech vyvíjet do plné dospělosti mužství nebo ženství. Proto se dovolává mléka pro svou výživu. „Jakožto nyní zrozená nemluvňátka, mléka beze lsti, Božího slova žádostivi buďte, abyste jím rostli.“ *1. list Petřův* 2,2.

Potřeba pro nového i zkušenějšího křesťana studovat denně Boží slovo nemůže být přespříliš zdůrazněna. V tom je síla. Bez této denní duchovní výživy bude víra stále slábnout a když přijdou silná pokušení nepřítele, určitě jim podleheš. Podleheš, přestože máš v sobě mocnou Boží sílu.

Mohl by jsi se zeptat, jak je to možné, když je známo, že Boží moc je největší mocí, která existuje, a je jistě daleko větší než moc hříchu. Je-li tato moc v nás, jak může potom hřích panovat nad námi?

K tomu, aby nám bylo jasné, proč přítomnost Boží moci v životě není automatickou zárukou, že již nikdy nezhrěšíme, nám poslouží následující ilustrace.

Silné vojsko, takové jako bylo Césarovo nebo Alexandra Velikého, vyráží do bitvy. Vojska, kterým

oni veleli, byla ve své době ta nejsilnější na zemi a žádný nepřítel se jim nemohl silou postavit na odpor nebo je vyzvat k boji. Když se zamyslíme nad některou z těchto armád, můžeme vidět, že se skládají ze dvou složek: Z generála, který velí vojsku a ze společné síly armády, která se skládala z pěšáků s jejich zbrojí a jezdeckta s vozy, jezdci a zbraněmi. Generál nemá sám o sobě nebo v sobě žádnou moc, s kterou by se mohl postavit sebemenší nepřátelské síle, která by ho mohla napadnout. Jeho mocí je síla armády a jen tehdy, je-li ta oddána jeho službě, může očekávat soupeře na své vítězné cestě. Podobně tak i armáda potřebuje dovednost a vedení generála, má-li bojovat efektivně a účinně. Generál je vůlí vojska a všechno závisí na správném jednání této vůle, má-li být vítězství zaručené.

Dejme tomu, že existovala armáda, která putovala z místa na místo a neznala nic jiného než vítězství. Nyní zbývalo vyhrát poslední bitvu a celé území by bylo dobyto. Relativně slabý nepřítel vytáhl do úpatí hor a konfrontace byla nevyhnutelná, mělo-li být dosaženo kontroly celého území.

Ale generál a jeho pobočníci se stali moc sebejistí ve svou zručnost, schopnost a sílu. Rozhodli se, že dříve než potáhnou do boje, udělají velkou oslavu, při které nechybělo jídlo a pití po celou noc. Generál a jeho pobočníci, velitelé a důstojníci opustili tábor s vojskem, aby noční hodiny zasvětili slavnosti. Příští ráno je zastihlo naprosto opilé, jako by byly skutečně v bezvědomí.

Dejme tomu, že právě v této chvíli se nepřítel rozhodl vyrazit náhle a nečekaně do útoku proti této armádě. Armáda, náhle probuzena stráží, se ocitla tváří v tvář nepříteli. Nyní potřebovala rozkazy generála, aby se mohla efektivně zorganizovat a správně rozmístit své síly, protože nepřítel byl dovedný a hbitý. Generál však nebyl schopen učinit jednoduché rozhodnutí a proto ani nemohl dát jediný rozkaz vojsku, které čekalo na jeho rozkazy.

Náhle se armáda nacházela bez velitele, bez vůle, bez vedoucí inteligence. Nejmocnější a nejsilnější armáda na zemi se střetla s nepřítelem značně menším a slabším a proto měla rychle a výtečně zvítězit. Kdo však dosáhne vítězství za těchto okolností? Menší a slabší nepřítel bude vítězem.

Přirovnání, které nám tato ilustrace nabízí, je následující: Mocná síla armády je symbolem přítomnosti Boží moci v životě. Je to ta nejmocnější síla, která existuje, a nic se jí nemůže vyrovnat. Velitelem *Římanům* 8 je inteligentní a vycvičená vůle. Nepřítelem je tělo, zlé a hříšné, skrze něž Satan působí, aby dosáhl převrácení a zničení celého člověka.

Zatímco pozemská armáda může být schopna udělat něco bez vůle a vedení svého velitele, moc Boží, která je v nás, nemůže pro nás udělat nic bez správného jednání vůle. Neuděláme-li tedy v hodině pokušení správné rozhodnutí a rezolutně neřekneme nepříteli: „Ne!“, pak nemůže pro nás Boží moc nic udělat a my se staneme obětí ďáblovy moci skrze naše padlé tělo.

Protože je toto tak málo pochopeno, mnozí sami zjistí, že podlehlí této moci nepříteli, zatímco mohly být jejich životy neustávající písní vítězství nad hříchem. Zvláštní studium musí být věnováno úloze vůle na jedné straně a hříšnosti a zákeřnosti padlého těla na straně druhé. Jako svatý apoštol, i my potřebujeme uznat hříšnost této přirozenosti a nekládat žádnou důvěru v cokoliv tělesného.

Když ochabne víra, porážka je jistá. K tomu však nemusí nikdy dojít. Víra může a musí být udržována živá. Když je dán nový život, je tak dokonalý, jako je nemluvně dokonalé, když se narodí. Aby mohlo dítě vyrůst v dokonalého dospělého člověka, musí se krmit a pečovat o něj. Pán opatřuje pokrm, ale na nás spočívá, abychom dítěti dávali jíst. Bůh nekrmí dítě automaticky den co den. To je úloha lidských rodičů. Tak také obstaral Bůh veškerou nezbytnou stravu v Bibli, kterou má přijímat duchovní dítě, ale je naší zodpovědností krmit je. Bůh to neudělá za nás. Zavřená Bible je jako zamčená spižírna. Nikomu nic dobrého nedá.

Bděte!

Ježíš řekl: „Bdětež a modlete se, abyste nevešli v pokušení. Duch zajisté hotov jest, ale tělo nemocno.“ *Matouš 26,41.*

Vstup do křesťanského života je zařazením do vojska Pána. Život, který nyní nastává, je bitva a pochod každý den. Nejsme na pikniku. Jsme ve

válce. Náš nepřítel je vždy v poli a hledá slabá místa, aby nás přemohl a zničil. „Střízliví buďte, bděte; nebo protivník váš ďábel jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sežral.“ *1. list Petrův 5,8.*

Žádná armáda nevstoupí do války, aniž by postavila stráž, které by dávaly pozor, aby je nepřítel nečekaně nenapadl. Tak musí i křesťan stavět své stráž každým den. Bible jasně zjevuje všechny taktiky zlého, abychom poznali, kde a jak ho máme očekávat a postavit se mu se Slovem Božím dříve, než se mu podaří získat nějakou výhodu.

Bitva je Pána

Nejdůležitější je nepokoušet se zápasit s ďáblem sám. Velký spor probíhá mezi Kristem a Satanem. Nepokoušej se bojovat Kristovy bitvy za Něj. Když k tobě ďábel přistoupí, předej boj Spasiteli a nechej Krista jednat se Satanem. Podle toho, jak rozhodně to uděláš, ďábel od tebe uteče, protože ví, že ho už Kristus přemohl.

Určitě jsou takoví, kteří se poušmějí nad následující ilustrací. Přesto si myslím, že může některým lidem hodně pomoci.

Nacházíš se na safari v džunglích střední Afriky. Přišel den, kdy se musíš dostat přes obzvláště zarostlou a nebezpečnou oblast. Neznáš tuto zemi a zvířata, která zde žijí, ale oprávněný a zkušený vůdce ti nabízí své služby. Tento muž přešel úspěšně tuto cestu již několikrát. Zná tuto zemi a jak

jednat při setkání s divokou zvěří. Přišel vyzbrojen pro všechny bitvy, které mohou nastat.

Po nějaké době putování se ocitneš v blízkosti velké a hrozná gorily, která se vyřítí směrem k tobě, jakmile jsi ji zahlédl. Dejme tomu, že se nyní postavíš gorile sám s holýma rukama. Určitě bys prokázal velkou odvahu. Ale vzpomeneš si na vůdce, kterého jsi pověřil vedením. Dříve, než se sám vrhneš proti tomuto obru, voláš na vůdce: „Rychle, pomoz mi přemoci tuto gorilu.“

Co udělá vůdce v zoufalé úzkosti? Vykřikne: „Uteč pryč odtamtud! Nemohu použít svou zbraň, dokud stojíš v cestě!“

Takto by jsi zmařil práci vůdce a sám se postaral o vlastní porážku. I my musíme přenechat Kristu práci, která přísluší Jemu. Když přijde nepřítel, nesnaž se ho přemoci, tento „boj je Hospodinův“. *1. Samuelova 17,47.* „Ne váš bude boj, ale Hospodinův.“ *2. Paralipomenon 20,15.*

Nejsme tak silní jako Satan, ale Kristus je silnější. Nemůžeme s ďáblem argumentovat. To může jen Bůh. Proto vždy pamatuj na to, aby jsi odolal ďáblu s mocí Slova a ne svou vlastní silou. Když přistoupí k tobě, pověz mu jednoduše a naprosto jasně, že se zmýlil. Ten, kdo byl zvyklý odpovídat na tato pokušení, již v tobě nepřebývá. Věci se změnilly a nový život, který je v tobě, již tyto věci nečiní. Jakmile ďábel slyší hlas víry, který prohlašuje tyto věci, prchá a pokušení se ztrácí v nicotě.

Na závěr

Ti, kteří aplikují tyto zásady a následují postupy zde popsané, budou osvobozeni od nadvlády hříchu a připojeni k tělu Kristovu.

Poté následuje proces výchovy, kde se duše osvobozuje od falešných představ a teorií, které se naučila v Satanově škole. Ukončení jednoho díla je začátkem díla dalšího. Dobré semeno, které je jednou zasazeno, musí růst až do plné dospělosti. Den po dni stále poroste, bude-li se věřící vytrvale krmit živým Slovem.

Satan se bude pilně snažit o to, aby odvedl znovuzrozenou duši pryč od Krista, a je smutné, že někdy se mu to možná i podaří. To však nemusí rozbit manželství s Kristem. Neodkladné pokání, odpuštění a očištění obnoví společenství s Bohem a cenné lekce tímto získané způsobí, že duše bude v budoucnosti bezpečnější.

Toto studium není posledním slovem v plánu spasení. Popisuje jen počáteční vstup do rodiny Kristovy. Přestože bylo nabídnuto několik návodů, jak si udržet tuto zkušenost, nebylo dílo reformace rozebráno do hloubky a detailů. Kniha pod názvem „*Znovuzrození a reformace*“ obsírněji probírá tuto tematiku a je možno ji získat u The Sabbath Rest Advent Church (Adventní společenství sobotního odpočínutí).

Božím plánem pro každého z Jeho dítek je vítězství a pokoj, ne porážka a neštěstí. Setřesme všichni okovy hříchu a žijme tak, jak pro nás Bůh určil.

K dalšímu studiu doporučujeme:

- Probuďte se ke spravedlnosti . . . . . F. T. Wright
Přijatelné vyznání . . . . . F. T. Wright
Tři chrámy . . . . . F. T. Wright
Myslím jako člověk . . . . . F. T. Wright
Živá spravedlnost a sobota Boží . . . . . F. T. Wright

Literatura je částečně dostupná v jiných jazycích, jako například v angličtině, španělštině, polštině, rumunštině atd.